CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Fără sediu

4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 147)

VINERI

3 august 1990

www.c.o.d.e.r.o.m.a.n.i.a.

Față în față

Unii scriu și, poate, se bucură deplasați din punctul de vedere, că la noi în țară nu mai există comunism. Mai chiar revoltați dintre ei au ajuns tentați să-și, după mai mult de jumătate de an de la revoluția din Decembrie, marasmul economic, dar și moral, ce domină tot comunism, sau mai exact cu criptocomunism, nu rar, fiind legați și cei care de comunism. Alții lasă vorbim și, poate, pe bună dreptate din punctul de vedere, exact invers, adică profund neliniștiți deci, la care continuă să se dezlănțuie viața, reflectând pe demin la mijloacele și tactica aceeași ideologie mai puțin fardată a comunismului. Ori privite cu o oarecare detașare, o detașare ce se dorește obiectivă, nu pur și simplu indiferență, și admițând că aceste poziții sînt determinate și comportamente concrete, sociale și individuale, aflate în aceeași ecuație pe de o parte, iar pe de altă parte prin răsfrângerea acestor poziții pe toate nivelele sociale, pînă la cel prezidențial, nu poți nega temeinicia lor, cel puțin prin consecințele practice pe care le au, dar și din punct de vedere al înțelegerii prezentului și viitorului, omul și uneori și altora dintre cei ce susținîndu-și aceste convingeri intră vrînd nevrînd în dialog. Iar pentru a avea un real dialog e nevoie probabil înainte de toate, pur și simplu să auzi și mai ales să înțelegi argumentele, ideile puse în joc, dar să le tratezi cu respectul cuvenit și eventual cu acceptarea înglobării lor atunci cînd te convingi. Cu toate consecințele ce decurg de aici. E în adevăr un efort nu numai teoretic ci și care implică întreaga noastră zestre de sentimente.

Așadar ce susțin unii și ce susțin alții. Unii dintre ei sînt și în stînga și nu a dispărut comunismul. Că prezentul este rezultatul direct uneori, altfel doar efectul sistemului totalitar comunist. Structurile de bază, în primul rînd economice, încă hipercentralizate, birocratice, neprivatizate, lăsate încă pe autoritarism și lipsite de inițiativă și responsabilitate, neretabilitatea și slaba calitate a produselor, insuficiența tehnică și în general ineficiența întregului mecanism economico-social provine dintr-o organizare bazată pe legile și „comandamentele" ideologiei comuniste. O societate utopică și triumfalistă, instaurînd o falsă domnie a „egalității sociale", de fapt o societate în care individul este subordonat intereselor „majore" ale societății. Iar din punct de vedere moral tot ceea ce se întîmplă cu relațiile de-a dreptul absurde în care ne complacem începînd de la corupție și pînă la ură, de la disprețul unora față de alții pînă la lipsa celor aflați la conducere față de respectarea drepturilor omului, etc. se datorează existenței, sub forme schimbate ori atenuate a acelutiași sistem și a ideologiei propagate timp de atîtea decenii. Este adevărat că partidul comunist a dispărut, dar influența lui mergînd de la modul concret, practic de organizare micro și macroeconomică și ziceam, amintit mai înainte și pînă la problemele de ordin moral, se exercită încă. Adică a dispărut partidul, dar au rămas comuniștii. Desigur nu milioanele de membri ai de partid ai trecutului, ci nomenclatura care a stăpînit și dirijat totul sub directa îndrumare a dictatorilor. Iar această nomenclatură continuă și astăzi, mascat, din umbră să acționeze pentru a-și păstra privilegiile avute de o viață și viața lor de privilegiați ai puterii.

În sfîrșit să concemnăm și argumentele părții adverse. Poporul român l-a fost izmuș sistemul comunist cu forța, prin structura lui neavînd, de fapt, nici un fel de spațiu, nici moral, nici socio-economic de tip totalitarist. Cînd ce există acum e un efect trecător, nereprezentativ, fondul sănătos al vieții începînd să elimine. Încă din zilele revoluției, cîte ceva din monstruozitățile și aberațiile nocive ale comunismului. Însuși fundamentul și anume partidul comunist a fost dizolvat, s-a destrămat, el fiind numai un simplu instrument servil al familiei dictatoriale. S-a și dovedit incapabil să existe ca organizație viabilă, în afara acestei totale asuprări, fie ea cauzistă, fie delistă. Dispariția acestui partid este un act firesc, chiar o banalitate. Odată cu partidul dispărînd și comuniștii lui. Desigur, rămășite ori chiar devotați slujbași au mai rămas, dar vor fi absorbiți de fluxul schimbărilor obligatoriu ireversibile. Iar nomenclatura, chiar și aparatul represiv, prin calitatea excepțională a schimbărilor, în ansamblu, dar și din punct de vedere al indivizilor vor trebui nu numai să accepte actuala stare de lucruri, dar chiar să-și pună cunoștințele „tehnice" în slujba noului cursă istorie al țării. Comunismul, pur și simplu, nu mai are cum să mai existe.

Puse așa problemele, față în față, dialogul însă se pare că nu se poate desfășura decît transformîndu-se în monolog. În fond ambele tabere, nu e prea greu de văzut, au dreptate. Sînt fețele aceleași monezi și s-ar putea spune că abia împreună fiecare în parte are partea ei de dreptate.

Acest exemplu de dialog, dar în același timp și de lipsă de dialog, luat „în nu-

NICOLAE MACOVEI

(Continuare în pag. 2)

FENOMENUL PIAȚA UNIVERSITĂȚII

- **Agora — vîrf de lance al opoziției ieșene.**
- **Cluj: Nu renunțăm la lupta noastră democratică și nonviolentă.**

(în pagina a 3-a)

JUDECATA ISTORIEI

Începînd din 22 decembrie 1989 ați venit la conducerea țării. La început nechemați și nesiți, iar apoi, după 20 mai, țara, legată la ochi de zîmbetul și promisiunile dv., v-a acordat, într-o mascaradă de alegeri, creditul pe doi ani.

Au trecut, deci, aproape opt luni în care, alături de o echipă formată de dv. încercați să înșelați întreaga țară. Vă este mai greu în privința credibilității de către bătrîna Europă, în care întregul nostru popor a dorit să intre pe ușa principală, iar dv. prin subteranele rămase de la vechea orînduire.

Prin tot ce ați întreprins dovediți că nu vă puteți debarasa de educația comunistă primită încă din tinerețe și din a cărei sevă v-ați hrănit în familie sau în vecini.

Promisiunile făcute încă din prima zi nu ați avut niciodată intenția a le realiza. Ele erau, în acele momente, vitale pentru menținerea dv. în fruntea unui popor care încă mai spera. Pe măsura scurgerii timpului, cu ajutorul minciunii, dezinformării, calomniei, instigării, intăririi aparatului de represiune, reintegrării, într-o formă nouă, a vechii securități, v-ați simțit mai sigur pe situație. Chiar în aceste condiții, mulți dintre cei care credeau în instaurarea democrației în România, cu ajutorul dv., v-au părăsit. Cei care continuă să fie lîngă scaunul prezidențial, o fac fie din obținerea unor avantaje, fie de frică, fie că nu sînt încă convinși de drumul pe care v-ați înscris.

Știți, domnule președinte, cîte întrebări v-au fost adresate și pe care dumneavoastră le-ați ignorat?

Și predecesorul dv. nu a plecat urechea la doleanțele oamenilor!

De ce, domnule președinte, refuzați permanent dialogul? Considerați umilitor pentru înalta funcție în care astăzi sînteți ales, să stați la aceeași masă cu cei care nu vă împărtășesc opiniile? Credeți cumva că prin respingerea, apriori, a participării intelectualității la viața politică a țării manevrarea va fi mai ușoară?

Inițiatorarea, cu violență, a tuturor celor ce nu înțeleg să vă ridice osanale, inclusiv a partidelor de opoziție, a făcut ca întreaga lume să vadă ce se ascunde în spatele zîmbetului cumpătat.

Ați pierdut încrederea și a multora din cei care mai fac parte din zona trandafirului. Ei văd astăzi că între vechiul p.c.r. și partidul în care s-au înscris, dispar, pe zi ce trece, deosebirile.

Ați pierdut încrederea multor țărani care-și legau speranța de dreptul sfînt al lor asupra pămîntului.

Ați pierdut încrederea muncitorilor care se văd astăzi fără siguranța unui venit, într-o economie în pragul falimentului.

De mult, intelectualii nu mai văd în dumneavoastră decît un om care și-a dorit puterea și vrea să și-o păstreze, indiferent de mijloace.

Armata, prin grupurile de democratizare, a dat și dă semne că se distanțează de ideile dumneavoastră, ea urmînd a se pregăti numai pentru adevăratele ei menîri.

Tineretul, ostil în totalitate formelor dictatoriale, neocomuniste, a fost și va fi principalul și permanentul dumneavoastră adversar. Lupta lor, în cămăși albe și cu flori, vă provoacă cele mai acute semne de neliniște.

V-ați pus vreodată întrebarea: cine este cu adevărat lîngă dumneavoastră? Desigur, așa cum remarcam și la început, nomenclatura (nici ea în întregime), securitatea (parțial), o mică parte a celor care, cu ajutorul T.V.R., continuă să fie dezinformați, vor forma zidurile dumneavoastră protectoare și pe care le veți „solicita" și în alte dăți, așa cum ați mai făcut-o!

Priviți însă lucid în jur, domnule președinte: sînt ori munți inaccesibili posibilităților dumneavoastră de ascensiune, ori hăuri pe fundul cărora zac rămășițele unei epoci de tristă amintire.

Iar istoria vă va judeca nu după promisiunile făcute și neonorate, nici după zîmbet.

B. MIHAI

SÎNT CUMVA BRUTARII DE VINĂ?

Chestiunea pîinii de toate zilele

● De ce sînt cozi la pîine în zilele de sîmbătă și luni ● Doleanțe ale muncitorilor din domeniul panificației ● Centre de pîine desființate ● Dubla proprietate naște subiectivismul ● Primăria și Sanepidul trebuie să intervină urgent!

Era într-o sîmbătă. Cozile din fața magazinelor ce vindeau pîine erau mari. Mai peste tot se auzea același răspuns: „N-a sosit mașina. O așteptăm." N-am mai avut răbdare. Pasii m-au îndreptat către cea mai apropiată fabrică (de fapt o secție), pentru a lămuri misterul. Am ajuns la „Sănătatea", o unitate mică, aparținînd fabricii „Dimbovița". Aici, în str. Fănari, am întîlnit o mînă de oameni harnici, care nu mai pridideau cu munca. Fabrica, veche de aproape 100 de ani, nu are „semne" de modernizare de mai bine de trei decenii. În afara unor mașinuțe de producție indigenă, toate operațiile se fac manual: tăiatul aluatului, cîntăritul, răsucitul, cretatul, introdusul produsului în cuptoare, scoaterea pîinii, transportul etc. Mulți dintre muncitori sînt femei. Unele și-au adus copiii care se joacă într-o curticică neadecvată. N-au cu cine să-i lase acasă. Și apoi e sîmbătă... Pentru toți lucrătorii această zi a devenit „liberă", indiferent dacă-și realizează producția sau nu. Pentru toți, dar nu și pentru brutari. Albiți de praful de făină, acești minunați muncitori nu cunosc ce-i aceea zi liberă (e drept, duminica lucrează numai schimbul trei). Ei știu că oamenii nu se pot lipsi de produsul muncii lor, chiar dacă lor nu li s-au îmbunătățit condițiile de muncă. Că sînt panacodari, modelatori, cocători, frămîntători, sau morari, cu toții formează o familie. Nu au nevoie de supraveghetori, de normatori, de controlori. Sînzuri, pe întregul proces productiv, intervin pentru a înlătura, remedia, retușa, imperfecțiunii greu perceptibile unui profan.

Mulți sînt tineri, alții au ajuns în vîrsta pensionării. Și unii și alții lucrează cu aceleași sîrg. Desigur că sînt și cazuri de încălcare a disciplinei. Ele se manifestă în general în schimbul trei al zilelor de duminică. Atunci, cîteva lipsesc. Nemotivat. Ei sînt „sancționați" prompt de colectiv. Argumentul: dacă 10% din personalul muncitor nu se prezintă la lucru, cîteva sute de familii nu vor avea pîine broasă pătă pe masă.

Cîștigurile acestor „mineri albi" — cum spun că se numesc cîndva brutarii — sînt departe de realizările „confraților" lor din adincuri. Un panacodar (muncitor necalificat) cîștigă pînă la 2800 lei, iar un cocător sau frămîntător pînă la 4800 lei. Sumele acestea sînt posibil de atins numai dacă ești prezent zilnic la muncă, iar aportul corespunde necesităților întreprinderii.

Cîndva, acești modești și cinstiți muncitori erau incluși într-o categorie de salarizare mai bună. Astăzi ei sînt plătiți, precum o zic ei „la fel ca cei de la spații verzi". Legiuitorii i-au omis și de la plata toxicității. Apa minerală, ne care trebuia s-o primească zilnic, nu au văzut-o pînă acuma. La concedille de odihnă au fost aliniați împreună cu muncitori din profitul unor sectoare mai ușoare de muncă. Soocul în zile de concediu pe care-l aveau a fost anulat de dictatură, și anulat a rămas.

Secția „Sănătatea" este, deci, aproape centenară. Cei mai în vîrstă îți aduc aminte că patronul instalase niște ventilatoare pentru eliminarea prafului de făină nociv, dar și periculos (o scînteie poate produce explozii puternice). Astăzi în secții nu există nici urmă de ventilator, nici electrofiltre sau aparate de condiționat aerul. Există însă multă pulbere. Și oamenii se îmbolnăvesc...

O doleanță a acestor muncitori destoinici ar fi și condițiile de pensionare. Ei sînt incluși, cu toți specificul muncii lor grele și toxice, în categoria celor cu munci normale. Astfel, un muncitor cocător cu peste 40 de ani vechime va ieși la pensie doar cu 2400 lei maximum. Pensionarea la limită de vîrstă — la 55 de ani bărbații și 50 de ani femeile (la fel ca în tipografii) ar aduce multă liniște și bucurii în familia lor, nu prea numeroasă, dar de mare utilitate socială.

Muncitoarea Anica Năstase lucrează în această secție de 29 de ani și patru luni. S-a îmbolnăvit și a cerut pensionarea, depunînd certificatele medicale. I s-a răspuns că nu întrunește condițiile legale, lipsindu-i două luni de muncă. Chiar să nu existe nici o posibilitate pentru a o ajuta?

În rîndul „revendicărilor" s-ar număra și faptul că în „branșă", cea mai înaltă categorie de încadrare este a 6-a (1 % din totalul personalului productiv), în timp ce în alte întreprinderi, cu o toxicitate și grad de tehnicitate asemănătoare, există și categoria a 7-a (muncitori cu înaltă calificare), iar în categoria a 6-a puțini fi încadrați 20% din totalul personalului cu calificare corespunzătoare.

Muncitorii, în totalitatea lor, întreabă de ce beneficiile anuale pe care le primesc sînt atît de mici. Întreprinderile de morărit și panificație sînt totuși rentabile. Atunci de ce maximum de beneficiu nu depășește 500 de lei?

B. M.

(Continuare în pag. 2)

PENTRU ȚĂRILE SĂRACE ECOLOGIA ESTE UN LUX?

— Interviu cu dr. Alexandru Ionescu —

Am înregistrat zilele trecute un dialog cu dl. Alexandru Ionescu, doctor în biologie, membru al Academiei de Științe din Illinois (U.S.A.), laureat al Premiului Academiei Române în 1974 pentru „Efectele biologice ale poluării" și în 1981 pentru „Tratatul de algologie" redactat împreună cu acad. St. Peterfi, unul dintre cei mai reputați specialiști în domeniul ecologiei. Doctorul Al. Ionescu, fost prim-vicepreședinte al Mișcării Ecologiste, fost membru în C.P.U.N., a înființat recent un nou partid, Federația Ecologistă din România.

S.M.: Domnule dr. Al. Ionescu, după M.E.R. și P.E.R. a apărut și F.E.R., un nou partid ecologist. De ce ați ales această formulă, în locul activității în cadrul uneia din formațiunile deja constituite?

Al. I.: — Un partid ecologist trebuie să se sprijine, ca bază teoretică, pe ecologie, pe ecologi, pe oameni care au lucrat și lucrează în domeniul protecției mediului și al studierii ecosistemelor. Am constatat cu surpriză că în conducerea M.E.R. și P.E.R. (și lor le mai putem adăuga încă 2—3 formațiuni înființate în provincie, de asemenea cu denumirea „ecologiste") s-au adunat oameni care n-au avut niciodată de-a face cu o asemenea problematică și care au sesizat doar audiența ecologismului în opinia publică.

Vă invit cu ocazia aceasta (și voi invita și radio și televiziunea) să organizați o masă rotundă cu șefii acestor partide pe teme de ecologie și vă veți convinge că nu exagerez, ci dimpotrivă.

Pe de altă parte, ideea ecologistă are puternică rezonanță în țara noastră și sînt numeroși cercetătorii, profesorii și iubitorii naturii care lucrează de mult timp în domeniul sau pentru domeniul ecologiei.

Am creat partidul cu numele de Federație ca o invitație adresată tuturor curentelor ecologiste și ecologice, politice sau științifice, de a ni se asocia într-o primă fază, și de a ne uni în perspectivă, toți cei care conform principiilor Federației doresc să administrăm țara pe baze ecologice și să apere libertatea și democrația, această din urmă condiție, indispensabilă pentru promovarea adevărului pe care se bazează ecologia.

S.M.: În România există acum în jur de 100 de formațiuni politice. Este de presupus că numai 4—5 vor rămîne. După cîte știu sînteți un simpatizant al P.N.Ț.-c.d., cel mai consecvent purtător

ȘERBAN MADGEARU

(Continuare în pag. a 3-a)

Desaga moților

În aceste zile în care soarele asfințește parc a fi împrumutat culorile celui din Jamaica, revistei mea vieneze este răcoroasă a munților Gătna. Ne răsfățăm ochii, în nopțile lui, cînd ne cuibărim, ca niște umbrele, de clasă se ascunde locuitorul de la Dunăre, pînă la teiere celui de cerul misteriosu Venus — cea mai strălucitoare planetă de pe cerul nostru. Șușurul izvoarelor, cîntecul zvonul unei mirelnie al ulcelor, vocalul răsfăț, cînt, al copilelor cuibărite de glăsurile tainicei mostenitoare — sînt rondine — ar fi ceva bucolic și absurdă (vînd) zonei pentru cugetu-mi în care citesc „Pastorale" ale lui Boucher" incredibile de proza lor ușoară și armonie. Sînt poate tînă o dată — a cîte oară? Interminabilele scene — antinomii estetice — în care mineri sărbătoare anatomii divine. Schimbînd cu vînzătoarele, bătrîne și tinere snare copile-fice ale zîmbetului — mereu tradite. Mărturii ale unei cunoașteri. Pentru ce am văzut și pot bînzi. Am văzut bătrîne îmbrăcîndu-se deasupra unei mîini a cărei minte se frămîntă și ar vrea ca și ea să-și mă... Poate și pentru ochii lui acestuia care de tîmpla de sus. Artist din de la Cîmpia de sub munți din Jara cînd cîntecul, de la Gătna. Pînă nu mai adăugă sub pîcnarea lui Bizeș, Bănuțiș și Iulia Mărin. Ce de vînzi se bucurînd atîta — este o colectă [illegible] — este minunea [illegible] a acestor datini [illegible] a acestor oameni cu [illegible] rămînînd-e [illegible]. Mulți plăcerilor mele. Urcă domoi cărările răscolite de ploi și viituri. Poartă pe umeri recuzita obligatorie în spectacolul vieții: desaga țesută din fire de lînă, în dungi paralele, succesive, albe și negre, ca o alternanță între pacea cugetului și dolinul sufletelor acestor dăci. Pentru că sînt daci autentici. Prin chipul dîrz, prin chipul sensin, prin pandă, prin rotacismul pronunției lui „N" intervocalic drept „R", prin răbdarea lor a cărei limită nu trebuie încercată. Scene întregi dăr în special scena a CXXXVIII de pe Coloana lui Traian din Cetatea Eternă unde figurile, înfățișarea acelor [illegible] sînt atît de proaspete — întîlnești pe toate drumurile ce duc spre munții Gătna, fie că vii de la Brad pe albiile apelor în care romanii spălau aurul aluvionar, fie că treci prin Hălmagiul în care lîncu era mai sîngur ca oricînd și bănuiești nu aveau curul să-și facă nici un rău, unde îi ademenea și pruncii, sau pe oricare dintre potecile ce care au adăsi Deșa, Nemada, Sohronie, Horea, Cloșca, Crișan, Ionca, Buteanu și atîți alții. Desaga moților de azi are aceeași măsură și aceeași culoare ca cea purtată de strămoșii de la Sermizegetusa. Alternanța dungilor albe cu cele negre sugerează nouri de furtună, de ceș Imperiul. Culori spiritualizate. Luate din arsenalul lumii și din rădăcinile bernei. Conștientizînd Edenului și o Infernului.

Felul cum e purtată desaga cu bîtă colecară dar și cu senină mîndrie în obîștea și în afacerile din hanul și — prin atîtea istorii, mentalități — și în [illegible] — este o [illegible] a [illegible] — este minunea [illegible] a acestor datini [illegible] a acestor oameni cu [illegible] rămînînd-e [illegible]. Mulți plăcerilor mele.

piu din Delfi: gnôthi seuton — cunoaște-te pe tine însuți. Ascultă-ți vocea lăuntrică. E plină de nuanțe. Întrebări și răspunsuri tulburătoare. Un riu tumultuos de sensuri. Mînia și pasiunile, răbdarea și bunătatea îți determină rosturile în concordie și conlucrare strălucitoare de raze pe care ochiul nu le zărește, mintea nu le pricepe. Pocura desagilor vărgate ale moților. Pocura crucii, a vieții luăți, a unii dintre semeni. Aidoma unor linii paralele ce se întîlnesc brusc. A unor contopiri tainice. Răspunsul și întrebarea. Negația și afirmația. A fi sau a nu fi — toate aceste tălmăciri istezate cu contraste și armonizări — sporesc mirarea cunoașterii de sine. Pe mine însă nimic nu mă zguduie mai mult în aceste zile ca asociația ce mi se răscolește în minte dintre dungile de ne desaga moțească și cele de ne uniformele deținuților politici. Mai tîrziu pentru că mi-am imaginat că acești termeni cor dispărea definitiv din Codul Penal al României. Cine nu știe că e cocoș fidelă a celui ciudit de Vișinski? Cine nu știe că e cel mai inuman cod din lume? Cîte și-ar mai fi imaginat că după atîta sînge vărsat pentru libertate românii vor mai duce la suflete noverile unor astfel de tîrîndătăți barbare?

Cine nu își blestemă destinul de a fi contemporanul unei fărîi în care asasinii și complicii lor sînt atînți la bănci în costume de gală și cresete în timp ce rămînele lor din timpul revoluției sînt aduse la cenușă

C. POCȘOREANU

(Continuare în pag. 2)

Servicii parlamentare în exclusivitate

Ziarul ploiestean „Frontul", în numărul de joi, 19 iulie a.c., publică următoarele (sublinierile ne aparțin):

„Anunț

Începînd de luni, 23 iulie 1990, va funcționa **biroul parlamentului din Prahova**, deschis la Palatul administrativ din Ploiești, camera 111, în fiecare luni, ora 9,00, și vineri, orele 9,00 și 16,00. Cu aceste ocazii (sic! **cei tenii se pot adresa parlamentarilor F.S.N.**, cu întrebări, petiții și propuneri."

Din cîte știm, Prahova are parlamentari proveniți și din alte partide, nu numai din F.S.N.

În al doilea rînd, „Biroul parlamentarilor din Prahova" ar trebui să funcționeze în afara edificiului „de tristă amintire", unde nici femeile de serviciu și nici portarii securiști nu s-au schimbat după Revoluție.

Dacă personalul acestui birou este recrutat din foștii tovarăși care răspundeau de Secția Evidență și de Secția Scrisori de pe lîngă P.C.R., cetățenii prahoveni pot fi siguri că vor beneficia de aceeași solicitudine, mai ales în cazul în care se vor plînge de abuzuri, nedreptăți și vor îndrăzni să-i reclame pe membrii mafiei locale.

CONSTANTA MUNTEANU

Pasajul de la Universitate

De prin anii 1963 și cam pînă prin 1981, în pasajul de la Universitate funcționa, de dimineață pînă seara tîrziu, O CAFENEA EXPRES unde orice trecător, la cerere, fără a aștepta mai mult de unu-două minute, era servit cu o cafea mică sau mare și cu zahăr în pliculețe — la discreție... Tot aici exista și un bufet destul de bine aprovizionat și cu o servire, pot spune, ireproșabilă.

Și în prezent în acest pasaj se face comerț, dar altfel. Au dispărut de mult cafeneaua și bufetul, iar după Revoluție aici au apărut: vînzători de ziare la preț oficial și vînzători de ziare la preț de speculă (preț dublu), practicanți de jocuri de noroc, barbugii, bișnițari, etc. etc. În acest pasaj, mizeria ține loc de decor... Scările rulante — cred că ar trebui înlocuite.

Propun ca în acest pasaj să fie instalate aproximativ patru cabine pentru vînzarea ziarelor și revistelor de către vînzători autorizați și să se reînființeze cafeneaua și bufetul despre care am vorbit.

Să credem oare că edilii primăriei Capitalei au plecat cu toții în concediu și din această cauză au rămas atîtea probleme nerezolvate?

I. POPA

MAMAIA — grădina japoneză

Istoria despre Basarabia (I)

Basarabia reprezintă în înțelegerea actuală teritoriul cuprins între Prut și Nistru, Marea Neagră și pădurile Carpaților, în suprafață de 44 756 kmp (41 834 verste pătrate) cuprinzînd județele Ismail, Cahul, Cetatea Albă, Tighina, Lăpușna, Orhei, Bălți, Soroca și Hotin, conform hărții fizico-politice a României, executată de Serviciul geografic al Armatei în 1923.

De-a lungul timpului a aparținut (întreagă, sau numai partea de sud, sau numai partea de nord) Himerienilor, Sciților (veniți din Asia cca 630 î.e.n. — Herodot) contra cărora perșii conduși de Darius au organizat o expediție în anul 515 î.e.n.; apoi Geților, împinși din Tracia de Alexandru Macedon, în vremea lui Burebista. Grecii au înființat cetatea Tyras (Cetatea Albă la gura Nistrului) în anul 370 î.e.n.; apoi Basternilor — populație germanică — în sec. III—I î.e.n. Sub Augustus, Basarabia de sud a fost partea Imperiului Roman, ținînd de Moesia Inferioară (Pliniu).

Au urmat năvălirile barbare (și retragerea aureliană): vizigoții (248—378); hunii sub Attila (375—454); Anții (545—568) — în vremea lui Justinian I; Longobarzii (566); Avarii (580); Bulgarii (secolul VII); Ungurii (secolul IX) Cumanii și Pecenegii (secolul XI) de origine slavă.

Despre slavii cunoscuți sub numele de Tiverieni și Uglici, care se pretinde că ar fi locuit în Basarabia pînă în sec. al XII-lea, Letopisețul slav al lui Nestor spune: „Tiverienii erau așezați spre Dunăre și au fost mulți. Sedeau ei pe rîul Bug și de-a lungul Dniprului pînă la mare și sînt orașele lor p'acolo pînă acum, și acestea de greci se numesc Scizia Mare". Letopisețul nu spune nimic de Prut și Nistru și așezată pe slavi dincolo de Nistru, pe Bug și Nipru, spre Dunăre, pînă la mare, adică probabil la gurile Dunării.

În același perioadă au apărut pe maluriile Pontului Euxin coloniile genoveze și pisane — acestia dominînd comerțul în Marea Neagră.

În sec. al XII-lea a început marea migrație tătară și cucerirea Moscovei și Kievului de către Hani. „Potopul Asiei a vrut să înghită lumea și românii i-au pus stavilă" (Bălcescu) „Românii din Basarabia au fost santinela neadormită a lumii civilizate. Cu ochii atinți spre stepele de dincolo de Nistru, unde se învîrteau hoardele mongole și slave, românii din ținuturile Hotinului, Sorocei și Orheiului păzeau hotarul Moldovei. Aici între Prut și Nistru, între Cetatea Albă și Hotin, la Tighina, la Lăpușna, la Chilia, lîngă Cahul, Lăpușna, Soroca, Varnița și așa mai departe s-au petrecut luptele cele mai crîncene între moldoveni și tătari, cazaci, poloni, turci. Solul Basarabiei este îmbibat de sînge moldovenesc" (Z.C. Arbure).

Ștefan cel Mare a domnit 47 de ani, săvîrșindu-se din viață la 2 iulie 1504. Înaintea morții sale a chemat pe Vlădici, pe toți sfetnicii săi și pe boierii mari „arătîndu-le cum că nu vor puté ține țara precum au ținut el, ci socotind decît toți mai puternic pre turc și mai înțelept, a dat învățătură să se închine Turcului" (Gr. Urechia) dar pacea și prietenugul cu turcii să se facă în așa condițiuni ca țara să-și păstreze drepturile strămoșești; iar neputîndu-se învoi cu această înlăturire, atunci mai bine să moară cu toții apărînd-o.

Renașterea Rusiei în fața amenințării turcești începe sub Ioan al III-lea, Întemeietorul Moscovei, care avea ca soție pe Elena, fiica lui Ștefan cel Mare.

În 1513, fiul lui Ștefan, a închinat Moldova Porții condusă de Selim, care o recunoaște, prin tratat, ca țară neatîrnată, ce avea dreptul să fie cîrmuită după legile ei de către Domni aleși de popor. Dar sub Petru Rareș (alt fiu al lui Ștefan) Soliman a cucerit partea de sud a Basarabiei. Petru Rareș cere ajutorul Rusiei în 1542, dar solia Țarului Ioan al IV-lea nu a putut trece prin Polonia spre Moldova.

În 1734, Ioan cel Cumplit cere ajutor cazacilor și polonilor. Hatmanul Swirgovski cu cîteva sute de cazaci îi vine în ajutor, dar Polonia nu vrea să rupă pacea cu Poarta. Ioan Vodă cel Cumplit este ucis de turci lîngă Cahul. În 1594—1595 Basarabia de Jos (Tighina și Chilia) este prădată de cazaci. Aron Vodă este învins lîngă Suceava de Lobodă și Navilaica, Mihai Viteazul, după înlăturarea lui Ieremia Movilă în 1599, nu mai închină Moldova Poloniei. În 1616 Polonii ocupă Hotinul și sprijină pe fiii lui Ieremia Movilă la scaunul domnesc. În 1617 moldovenii reocupă Hotinul, dar Grațiani îl închină din nou Poloniei. În 1620 turcii îl înfring pe hatmanul Zolkiewsky și reiau Hotinul. O armată de 300 000 de oameni condusă de Soliman, spre Podolia, zdrobește rezistența Poloniei sub zidurile Hotinului. În 1632 cazacii conduși de Soliman jefuiesc Cetatea Albă (Akkerman), Chilia, Ismailul, și ard satele din sudul Basarabiei. În 1652 Vasile Lupu căsătorește pe fiica sa cu Timuș, pentru a și-l apropia pe cazaci și a izbăvi țara de turci.

În 1654 Bogdan Chmelniți scria țarului Alexei Mihailovici că Domnii Moldovei, Munteniei și regele Ungariei consimt să se pună sub protecția Moscovei. Seremetef îe comunică precum că Țarul nu poate să stîrbească amicița ce leagă Moscova de Imperiul Otoman. În 1696, pentru prima dată, Rusia intră în conflict cu Poarta. Petru I cucerește Azovul, Kizikermen și Aslan Kermen de pe Nipru, asediază Oceacof și Taman, iar în 1698 ocupă Perecop, în Basarabia de sud. Apoi înfrînge pe suedezii conduși de Carol al XII-lea la Poltava și mută din nou teatrul războiului în sud, pe Prut. Ajungînd la Iași, Petru cel Mare a dat o masă în onoarea lui Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei. Despre aceasta Miron Costin scrie: „Era iunie 28 zile miercuri, au făcut masă mare și Petru Împăratul a cinstit pe Dumitrașco-Vodă și pe toți boierii 'Ării... Și mare banchet au făcut toată ziua aceea, și acolo au mas, iară peste noaptea aceea n-au scăpat fără pagubă nici un boier și nefurat de Muscali: cui pistoale, cui rafturi, cule pingele, nici boier, nici slugă".

Tratatul de alianță semnat de Petru cel Mare și subscris apoi de boierii Moldovei stipula următoarele: „Țara Moldovei cu Nistru să-i fie hotarul... Bir să nu dea țara nici un ban. Pre Domn să nu-l mazilească Împăratul pînă la moarte și pe urmă din fiii săi să fie, pe carele și-ar alege țara. Neamul lui să nu-i iasă din domnie. Domnul pre boieri să nu fie volnic a-i perde, titla de domnie să se scrie mai de cinste și mai sus după cum se scriau Domnii, adică: Seminatul Domn al Țării Moldovei, Samoderjețu (atotstăpînitor) și Volegător (prieten) Țării moschicești, iar nu rob supus... „Între Ștefan și Dimitrie sînt 200 de ani de lupte. Unul a dat sfat să se supună Porții care ne-a prădat de bani și vieți, celălalt a făcut legămînt cu Moscova care... Dar Petru cel Mare a fost înfrînt de turci și în final a cedat Azovul și întinse teritorii pînă la hotarele Kievului, Dimitrie Cantemir, cu o suită de boieri, cu averile și slugile lor, au plecat și ei cu armata rusă.

Expansiunea rusă este reluată sub Petru al II-lea cînd prin tratatul cu Polonia, din 1734, cazacii zaporojeni devin supuși ai Moscovei. În 1738 Minich a cucerit Oceacof-ul și a ajuns la Nistru. În 1739 Capnist cu cazacii a ars Soroca, iar Minich a învins pe turci lîngă Hotin. Armatele ruse intră în Iași, iar Împărăteasa Ana este declarată Împărăteasă Moldovei. Turcii erau în război și cu Austria. În urma tratatului de pace Oceacof-ul și Hotinul sînt redate Moldovei. Sub Ecaterina a II-a, în 1769, Galițin trece Nistrul și ocupă Hotinul și Iașul, apoi se retrage. Rusmentzef preia comandamentul și ofensiva și îi înfrînge pe turci la Camenița; Cazarin ajutat de voluntari munteni în frunte cu Spătarul Cantacuzino ocupă Bucureștiul. Prin pacea de la Kucluc-Kainargi (10 iulie 1774), țările române cedează Rusiei ținutul Kerci și Enicale, Austria, în împrejurările favorabile create, ocupă Bucovina pe care în 1777 Turcia o recunoaște ca provincie austriacă.

În 1787 se reia războiul dintre Țar și Poartă. Potiomkin, cu ajutorul cazacilor zaporojeni, ocupă Oceacof-ul și supune Principatele Dunărene. Suvorov cucerește Ismailul, de Ribas ocupă Tulcea și Isaccea. În urma păcii, granița Rusiei a ajuns la Nistru. Războiul se reia în 1806. Generalul Michelsohn ocupă Basarabia, prădînd-o și jefuind-o pînă la Iași, Essen ocupă Hotinul, Meyendorf ocupă Benderul, iar principele Dolgorukii ocupă Bîrladul și Galațiul. Turcii au cerut pace în cursul cărela Alexandru I a obținut cedarea întregii Moldove și a Munteniei pînă la Dunăre. Turcia mai deținea doar Ismailul, Brăila și Giurgiu. Prin pacea de la Tilsit armatele ruse și otomane (7 iulie 1807) trebuiau să părăsească Moldova și Valahia. Dar în locul Sultanului Selim s-a urcat pe tronul Porții Mahmud al II-lea care a refuzat condițiile de pace. Un nou Congres s-a deschis la Iași în 1812, încheindu-se prin cedarea Basarabiei de către Turcia. Hotarul dintre Moldova și Rusia se stabilește pe Prut.

(va urma)

DUMITRU NICODIM

Învățămintele istoriei

Desaga moților

(Urmare din pag. 1)

răsate în baza legii 221 din acel ODIOS COD PENAL ceaușist. Unde e dreptatea de care sîntem atît de inzestați? Zeița Themis și-a aruncat legătura de la ochi pe care o purta ca să nu fie impresionată de nimic și poată fi pe deplin imparțială? Magistrații noștri (cărora le urez să poarte în desaga vieții lor povara părinților celor pe care îi fie arestați și a unor balanțe de plumb cu care să cîntărească „necesitatea" măsurilor și „culpabilitatea" lui Marian Munteanu, Nica Leon și Dincă) nu au citit niciodată cuvintele făcute de Charles de Secondat Montesquieu încă de la 1734 că este două mari imperii grele și roman s-au prăbușit din cauza slăbirii ideii de dreptate și din cauza corupției? Nu au auzit magistrații noștri că justiția constituie temelia unui stat — Justitia fundamentum regnorum. Ce oroare ca magistrații de azi, nu sînt obligați să răspundă, ca în Atena la cele șapte întrebări înscrise în numele generic doktimasia: 1) dacă părinții după mamă și tată au fost atenieni. 2) dacă iau parte la cultul zeilor — azi bisericii. 3) dacă sînt copii buni față de părinți și dacă se îngrijesc de cei morți. 4) dacă au strîns legăți. 5) dacă au luat parte la războaie. 6) dacă păstrează imobilele legate. 7) dacă nu au nici o metahnă grecească.

Eu le-aș mai adăuga o singură întrebare: dacă au purtat oranduță în suflet urmă dînd de poarele nedreptăților pe care nu cetății — cu voia „reprezentanților lor poporului din 1946 neînscăcat chiar și în aceste clipe?

Față în față

(Urmare din pag. 1)

ce", conține probabil cîte ceva din realitatea situațiilor stresante ori de-a dreptul absurde în care sîntem pusi.

Momentul istoric actual, probabil unic, are o capacitate de cupriudere, de formare și reformare și de răsfrîngere în planul gîndirii și acțiunilor noastre greu de înțeles în toată complexitatea lui. Și aceasta, poate, chiar datorită apropierii de el pînă la identificare, poate datorită faptului că ne aflăm fiecare în chiar mijlocul evenimentelor obiective și subiective și a unor interese de fapt diverseente. Nu poate fi însă vorba de o dreptate concesivă pe care trebuie să o facem, de exemplu ambelor puncte de vedere, ci e vorba în primul rînd de a învăța să înțelegem și eventual să respectăm ceea ce înțelegem din spusele interlocutorului nostru. Acesta este chiar miezul, chiar esența democrației. Cel puțin al unui aspect fundamental al dialogului care trebuie să funcționeze în democrație. Și să funcționeze bine. Întîi să ne gîndim unii la alții ca oameni cu bună credință și cu respect, pentru ca apoi, cu aceeași bună credință și același respect să punem în funcțiune modalitățile teoretice și practice necesare. Oricum, noi trebuie să stăpînim gîndirea noastră, nu ea să ne stăpînească pe noi. Noi să fim stăpînii și purtătorii sentimentelor nu sentimentele de intolerență și ură, de dispreț și minimalizare a celuilalt să ne poarte spre fapte necugetate.

Pentru că s-au acumulat și se acumulează încă, sub o aparentă liniște, situații fără ieșire, ce blochează pur și simplu înaintarea spre ceea ce așteptăm cu toții, spre ceea ce dorim cu toții: libertate și democrație, adevăr și cinste, prietenie și înțelegere, liniște și creativitate, pace, mîncare, haine și o viață lungă, dreaptă și copii sănătoși, sens și împlinire umană.

ANUNȚ

Astăzi, la ora 17 are loc la sediul central al PNȚ-cd din bd. Republicii nr. 34, cercul de studii pentru Legea presei.

Toți cei interesați sînt rugați să participe.

FOTO: PETER GHEORGHE

„Casuța noastră, cuibușor de nebunii"

Responsabilul și perceptorul imobilelor în care locuim, onorabilul nostru DGDAL, distins cu titluri și medalii mai abitir decît un campion olimpic, e singurul for reprezentativ ce ne ocrotește și ne asigură liniștea căminelor noastre. Firmă mare, renumerație mare, confort... sub orice critică, coane Fănică ar fi spus venerabilul nostru, Nenea Iancu.

O radiografie a activității DGDAL, ar însemna tone de hîrtie, cu mii de justificări, alte mii de sesizări, toate rămase fără acoperire, ținînd cont de vasta experiență acumulată de-a lungul anilor de rezonabila noastră firmă. A bate la ușa DGDAL-ului specialist în duște-vino, încasări, promisiuni verbale, garanții fără acoperire, nu mai constituie pentru nimeni un secret. Cum titlurile nu mai sînt la modă și faptele tind să ia locul inerției și comodității, consider că o analiză cît de sumară se impune de urgență, ținînd cont de starea deplorabilă în care se află imobilele pentru care plătim cu anticipație, deloc neglijabila chirie.

Lăsate în voia soartei, cu aspecte exterioare sub orice critică, cu interioare ce tind să devină maghernițe, uși, holuri, interioare crăpate, cu subsoluri în care broaștele cîntă, sobolani fac curse cu obstacole, iar casa lifturilor a devenit loc de întîlnire a cotoilor nocturni, mizga și igrasia și-au lăsat amprenta timpului, topoganurile și tomberoanele au devenit focare de infecție, se pare că nu mai deranjează pe oamenii din moment ce în mod tacit acceptăm această intolerabilă situație, ce nu are un caracter de moment și se perpetuează de ani de zile.

Deși firma are în schemă, mii de meseriași, specialiști în solicitări și intervenții, se pare că aceștia au uitat că sînt retribuiți pe state de plată pentru munca prestată. Obișnuiți cu bacșișuri substanțiale, uitînd să emită chitanțe pentru sumele încasate, percep pentru improvizațiile efectuate sume de-a dreptul incredibile, încît banala garnitură a ajuns la 50—60 lei, frezarea unui robinet, înlocuirea unui șiuț fără 100 lei nici nu se mai discută. După primele intervenții matinale, ei se pierd în anonimatul străzii, semnînd condica de prezență la cîrciumile din cartier. Justificatul terțe se prelungește pînă în jur de ora 16,00, oră la care meșteri mari, calfe și zidari, cu timplari 10, care îi întrece, se retrag, uitînd că și la plecare se semnează condica de prezență. Sub justificarea șablon nu avem materiale, începe o altă tîrguială. Deși pentru zugrăvirea unui apartament ai plătit anticipat, meșterii te avertizează discreții fără un inventar cît de cît ai pungii, ai șansa să aștepți, întrucît pereții după prima bidinea se cojesc, culoarea lui nu-i cea dorită, cleiul și ipsosul nu ajung, întrucît devizul e făcut de mîntuială, vopseaua se întinde etc., etc.

Acest tîrg, să nu-l numim șantaj înrădăcinat, a devenit obișnuință, plăcută de toate zilele a prestigioasei firme DGDAL. Practica este cunoscută, dar toți se fac că plouă, la fel cum ploua în zecile de imobile lăsate în voia soartei. Dar a trece însă numai în seama DGDAL-ului starea jalnică a imobilelor ar fi o greșeală de nelertat. Stimații locatari uită sau se fac că uită, că aceste imobile dacă nu sînt cu desăvîrșire întreținute, exploatate într-un mod civilizat, se degradează în timp devenind insalubre.

Nepăsarea și neglijența noastră și-a pus și ea din plin amprenta încît orice justificare devine inutilă.

Neexistînd un cadru legal bine definit, mergînd pînă la evacuarea celor certați cu cele mai elementare reguli de convietuire în comun, nu putem discuta despre relația, chiriaș-proprietar.

Achitarea chiriei și abrogarea dreptului de proprietar cu eterna justificare: — e casa mea fac ce vreau, e cauza ce a generat și trebuie să constituie semnal de alarmă și obiectul unei analize deschise pentru a curma această intolerabilă stare de fapt.

O întîlnire între administratorii de imobile și DGDAL rămîne singura cale ce ar putea conduce la eliminarea acestei stări mai mult decît îngrijorătoare.

Să nu uităm că sînt în joc bunuri în valoare de miliarde de lei, ce exclud din start risipa, neglijența și nepăsarea.

Stă la îndemîna noastră să facem cît mai intim și plăcut imobilul în care locuim.

NABUCCO

Sînt cumva brutarii de vină?

(Urmare din pag. 1)

O invitație a colectivului secției a fost făcută liderului sindical, dl. Alexandru Halcu, care, de la numire, n-a mai dat prin mijlocul oamenilor, cu toate că ar fi multe de discutat. De, acum e lider...

La plecarea din această secție mi-au fost arătate o serie de resteluri ce zăceau nefolosite. Cauza? Lipsa panacoadelor (sloci de lemn) pe care pîinea, înainte de a fi introdusă în cuptor, stă la dospit. Iată cum, simple tăbăi de lemn, pot afecta producția de pîine.

Am mulțumit acestor harnici muncitori, doamnei Paula Mihăilescu, care, de 35 de ani, lucrează zi și noapte, urcînd pe scara ierarhică, de la laborant, la șef de secție. Peste cîteva luni dînsa va părăsi colectivul, ieșind la pensie. Ne alăturăm colegilor de muncă, urîndu-i viață lungă, sănătate și putere de muncă în continuare.

Am plecat de la „Sănătatea", dar n-am aflat încă de ce sînt cozi la pîine în zilele de simbătă și luni.

Cu speranța că voi descoperi am poposit la Întreprinderea de morărit și panificație „Dimbovița" unitate cu mare capacitate de producție, procesele fiind aproape în totalitate mecanizate. Chiar la intrare se află un panou „Munca noastră", pe care străjuie articolul „O acțiune lăudabilă". Autor: Enache Irina. Data: **26 octombrie 1989**. Să nu fi existat de atunci alte lucruri demne de consemnat? Pășesc spre una din secții unde sînt așteptat de doamna director ing. Silvia Rădulescu. Chiar la intrare străjuie, la mare înălțime (de ce oare?), un mare afiș „UN președinte pentru liniștea noastră". Chipul zîmbăreț, coroborat cu articolul de la „gazeta de perete" mă determină să fiu circumspect. Întîlnirea cu doamna directoare îmi mulțumește însă această idee preconcepută. Întîlnesc un om distins, o eleganță lăsată în materie, un Om cu adevărat.

Dînsa consideră că principala vină a acestor aglomerări din fața magazinelor de desfacere a produselor de panificație ar datora unor lipsuri în educația cetățenească. Ca argument sînt prezentate cantitățile livrate în decursul săptămînilor. Cea mai mare vînzare este în zilele de luni, după care curba descrește pînă vineri, cînd brusc urcă la același nivel, simbetele fiind tot atît de „încărcate" ca și zilele de vineri.

Doamna directoare subliniază faptul că solicitările, la sfîrșitul săptămînii (mai ales simbetele), sînt făcute pînă la ora 18, după care ele dispar în totalitate, centrele de pîine nemaiținînd marfă. Deci, o cauză a acestor aglomerări ar fi și necorelarea între cererea reală a populației și interesele, nu tocmai ortodoxe, ale vînzătorilor.

O altă cauză, cu o pondere mai mică, ar fi transformarea în vînzători ad-hoc a celor ce transportă pîinea cu mașini speciale. Acestia, desfac — nu dezinteresat — o parte din produse înainte de a ajunge la centrele spre care trebuie să ajungă pîinea, în bună înțelegere cu vînzătorii care acceptă, în locul mărfii, contravaloarea ei.

A treia cauză este dificultatea de a asigura aprovizionarea întregului număr de magazine specializate într-o unitate de timp mult mai scurtă (simbăta) și cu un număr de mașini care nu fac față solicitărilor.

Desigur, spunea doamna directoare, și numărul de centre este necorespunzător populației Capitalei. Ba, mai mult, o parte din unități au fost desființate, ele urmînd să primească altă destinație. O părere — autorizată — zicem noi — a domniei sale ar fi că întregul număr de unități să fie trecute în subordinea întreprinderilor producătoare. S-ar elimina subiectivismul în aprovizionare și ar apărea concurența privind calitatea produselor, cetățeanul știind de ce fabrică aparține centrul de la care cumpără pîinea.

Despre calitatea și varietatea sortimentelor, doamna Rădulescu a avut numai cuvinte bune, avînd grijă să sublinieze că încă mai este loc pentru mai bine. Cît privește aspectul centrelor de distribuire, domnia sa a subliniat că primăria și Sanepidul ar trebui să intervină în cele mai multe cazuri. Sobolanii, ca și gîndacii, circulă noaptea nestingheriți, provocînd pagube materiale, dar existînd și riscul apariției unor epidemii.

Viitorul, în viziunea doamnei Silvia Rădulescu, dar și a noastră, este al unităților producătoare mici, care să asigure aprovizionarea numai a unei mici zone. Epoca „giganților" este și depășită și nerentabilă, unitățile mici urmînd a-și desface produsele „la fața locului", eliminînd totul transportul.

O pîine lesită din cuptor, gata ambalată pentru a se evita stingerea ei, ar reprezenta realizarea unui nivel pe care nici dînsa nu-l vede prea aproape, cu toate că „aceasta înseamnă un ideal".

Cînd am părăsit curtea întreprinderii, însoțit de această specialistă coada la chioșcurile alăturate continua să existe, sute de oameni așteptînd în liniște pîinea „Dimbovița". Am fost rugat atunci ca printre gîndurile ce vor vedea lumina tiparului să nu lipsească dăruirea, dragostea și priceperea celor ce zi și noapte se străduiesc ca pe masa noastră să fie o pîine bună, rumenă, caldă. Și dacă realitatea este alta, să știm că nu ei sînt de vină...

Ceea ce am și încercat să demonstrez.

Spitalul de copii „Berceni"

Verificați-vă cunoștințele de matematică

— Teste în sprijinul candidaților la treapta I —

Începînd cu numărul de azi publicăm în ziarul nostru teste de matematică pentru treapta I. Sperăm să venim în felul acesta în întîmpinarea elevilor candidați. Vom publica alternativ enunțurile și soluțiile.

Test 1

1.

a. Să se afle valorile lui a astfel încît inecuația: $|x-4|+|x-3|<a, a>0$ să aibă rădăcini reale.

b. Să se reprezinte grafic $g(x)=|x-4|+|x-3|-2$.

2.

Se dau polinoamele:

$P(x)=(x+1)(x^2-3x+1)-x^2(x-2)$

$Q(x)=(x+1)^2(x-1)-x(x^2-1)-(x^2-x+2)$

Să se arate că $P[Q(x^2)]-Q[P(x)]$ este constant.

3.

În triunghiul echilateral ABC se notează cu M,N,P mijloacele laturilor AB;BC;AC și cu O centrul cercului circumscris triunghiului. Se îndoaie triunghiul de-a lungul dreptelor MN,NP,MP astfel încît planele (AMP),(BMN),(CNP) să fie perpendiculare pe planul (MNP).

a. Să se demonstreze că centrul de greutate al tr. ABC obținut după îndoire se proiectează pe planul (MNP) în O.

b. Știind că înălțimea tr. ABC este $8\sqrt{3}$ cm, să se calculeze volumul și aria laterală a piramidei obținute din tr. ABC astfel ca M,N,P să fie vîrfurile bazei piramidei iar vîrfurile triunghiului să formeze vîrful piramidei.

Rubrică realizată de M. MATEESCU și V. DAMIAN

ANIVERSAREA COMPANIEI N.F.R.

Compania de Navigație Fluvială Română (N.F.R.) împlinește în acest an o sută de ani în serviciul statului român.

Istoria navigației fluviale române face parte integrantă din istoria țării. Simbolul pămîntului românesc a fost și este Dunărea. Prima organizare a flotei comerciale române în serviciul statului s-a făcut ca urmare a emiterii de către domnitorul Alexandru Moruzi a „Hrisovului pentru corăbiile țării ce sînt a umbla pe Dunăre". La data 23 noiembrie 1893. După aproape un secol, la data de 8 august 1890 a luat ființă „Societatea de Navigație Fluvială Română" (N.F.R.), prima din țară, dotată cu vase echipate cu motoare cu abur.

La aniversarea a o sută de ani de existență, Compania N.F.R. va organiza în perioada 31 iulie—8 august 1990, sărbătorirea Centenarului și „Zilei Marinei", sub semnul solidarității între marinarii pe ale cărer vase este arborat drapelul tricolor.

În vederea organizării acestei sărbători, publicația „Vînt bun" a Companiei N.F.R., prin directorul acesteia, dl. Maximilian N. Mihut Popescu și adresa nr. 21041 din 17.07.1990, face un apel către toți cei ce doresc, persoane, instituții, întreprinderi particulare, tuturor celor care iubesc fluviul și au avut ocazia să aprecieze profesionalismul marinarilor noștri de pe fluviul simbol al țării, să sprijine material, prin donațiile, inițiativa de sărbătorire, pentru care nu există fonduri în corespunzătoare. Acestea pot fi depuse în contul C.E.C. Nr. 8201 Galați, cu mențiunea „Pentru centenarul N.F.R."

Redacția ziarului Dreptatea le urează organizatorilor succes și „Vînt bun" — din Est...

DUMITRU NICODIM

Cine răspunde la apel?

Au apărut în mai toate ma-le, dar mai ales în bucăți-blocurilor. Sînt roșii-mă-aleargă fantastic, vin la cîș-că și se simt excelent în pre-ma surselor de apă. Unii s-că și zboară. Desigur, ați dumneavoastră despre ce vorba: acei gîndaci impo-cărora am luptat cu diferite secuticide, sprayuri, ... Paris etc., dar după ... perioadă de „inactivitate" din nou. Pazea mai multe.

Astăzi nu mai ai nici ... lupta contra lor. Magazinele produse chimice au și ele ... turile goale.

Există, cîndva, o Întreprindere de dezinsectizare ... centre de cercetări. ... mai există, sau nu ... simțită prezența. Cercetătorii trebui să le dea o mînă de ajutor prin găsirea unei ... care să vină de hac ... menga insecte. Nu de ... înmulțirea lor ar putea ... tere unor situații astăzi greu de apreciat.

Cine răspunde la acest ... ce mare minor: Salvați-ne gîndacii din case? (B.M.)

FENOMENUL „PIAȚA UNIVERSITĂȚII"

AGORA – vîrful de lance al opoziției ieșene

[illegible] 1990, în fața Universității din Iași, „Liga studenților" organizează un [illegible] pentru solidaritate cu Piața Universității din București. Grupul amintit, format din studenți, [illegible] muncitori) realizează de la 11 de zile hunhuleiton [illegible] și evenimente [illegible] permanent de către [illegible] de bine" ai orașului. [illegible] Universității F.S.N., Doru [illegible] a amenințat în repetate rînduri cu devastarea localului de vechiu.

[illegible] mai, orele 20,00. Cîteva [illegible] de microbiști ieșiți de la [illegible], după un popas prealabil [illegible] „Vînătorul", încearcă [illegible] situația în Iași. [illegible] și aruncînd cu pietre [illegible] „pilani", strigînd cu mult [illegible] de răsunetul: „Revoluționarii Românilor Legionarii. Sus [illegible]" etc. Golanii aplaudă și scandează „Jos comuniștii", „Fără violență" etc. Avînd [illegible] numeric, „apărătorii ordinii publice" devastează zona, [illegible] anticomuniste și [illegible] vicolurile. Incidentul [illegible] cu injunghierea a [illegible] dintre participanții la manifestația anticomunistă.

[illegible] mai, orele 19,00. Veghea [illegible] în „Piața liberă de [illegible]" sînt doar cîteva [illegible] de oameni. Probabil că în [illegible] revoltați alegerilor [illegible] precedentă, azur în [illegible] o mulțime de cetățeni care, [illegible] ale liniștii publice, de[illegible] zona. Sînt rupte toate [illegible] portretul [illegible] Manifestanții sînt [illegible] — aceștia nu [illegible] sînt agenți în [illegible] mulți, poartă lumînări aprinse în mîini.

În urma acestei manifestații anticomuniste neplungite, s-a constituit „Societatea Agora".

Societatea „AGORA" este un grup deschis de oameni și [illegible] care-și propun [illegible] proprietar: [illegible] pe calea pașnică a Revoluției din decembrie 1989, apărarea drepturilor omului, restabilirea coeziunii între categoriile socio-profesionale și între grupurile etnice de [illegible] și un mesaj adresat Parlamentului României.

Comunicăm pentru corectarea informațiilor oferite de mass-media guvernamentală că:

Manifestația a cuprins cîteva mii din cetățeni din toate categoriile socio-profesionale iar contramanifestația neautorizată organizată de F.S.N., în urma „Chemării" publicate în cotidianul local „Opinia" (fost „Flacăra Iașului", organ al P.C.R.), a întrunit în fața prefecturii un număr de aproximativ 30 de persoane care au urlat în permanență strigînd: „muturoșii", „repetenții", „legionarii", și făcînd cu mîini spirit civic diverse gesturi obscene.

Președintele Societății „AGORA", studentul Marinică Bors, a citit protestul adresat Procurorului General al României. Scrisoarea deschisă adresată Parlamentului a fost citită de studentul Ioan Bors, membru al „Agorei". (Ambele documente le publicăm mai jos). Au mai vorbit subscrisul George Pruteanu, [illegible] Liviu Antonesei și studenții Bogdan Diaconescu — membru al „Ligii Studenților" din București. Manifestarea s-a terminat fără incidente. Societatea „Agora" aduce mulțumiri poliției [illegible] pentru modul e[illegible] în care a asigurat desfășurarea pașnică a acestei acțiuni.

VALERIU BALDOVIN

CLUJ: Nu renunțăm la lupta noastră democratică și non-violentă

Poporul român umilit, mințit și batjocorit de comunism timp de peste 45 de ani, și împreună cu el întreaga lume, a trăit cu stupoare evenimentele din 13–15 iunie care au afișat valul democratiei mincinoasa de pe fața murdară a comunismului. Stupoarea a fost cu atît mai mare cu cît cei care au afișat acest văl au fost tocmai aceia care s-au străduit timp de 8 luni, printr-un pălmănțelș de minciuni să și-l așeze pe față.

Deși comunismul este de departe campionul minciunii și al violenței, este greu să găsești printre crimele săvîrșite de el în ultimii 73 de ani una mai fără perdea ca cea săvîrșită în România în mijlocul lunii iunie 1990. După ce în plină zi, la chemarea șefului statului, și sub un pretext de-a dreptul ridicol, gărzile comuniste au agresat, bătut, torturat și asasinat oameni absolut nevinovați și au atacat și devastat lăcașuri de cultură și sedii ale unor organizații, etnice și partide, cei care au fost arestați au fost tocmai victimele acestor crime.

Mai mult, a fost ales dintre victime și arestat de pe patul de suferință, acela care prin ținuta sa morală, prin pledoaria sa pentru non-violență, prin înțelepciunea și curajul său este un simbol al tineretului care s-a oferit ca jertfă în fața urii și a gloanțelor comuniste luptînd pentru libertate.

O astfel de crimă a increștinii în scîrbă și revoltă o lume întreagă. Dar despre alt aspect al acestor evenimente extraordinare vreau să vă vorbesc. Despre un aspect sublim al lor.

În timp ce era ridicat pentru a fi arestat de către agresorii săi, cu pasele zdrobite și cu un rictus al suferinței pe față, Marian Munteanu a spus: „Mi-e milă de poporul român".

Gîndul mă duce la o altă mînă ridicată acum 40 de ani de către alți agresori comuniști și tot împotriva tineretului acestui popor martirizat.

În închisorile bolșevice, este de tineri au fost supuși unei așa zise reeducări comuniste. Ei au fost bătuți și chinuiți cumplit, luni și ani în șir. După cuvintele supraviețuitorilor, numai o mică parte au avut noroc: cei care au murit în primele zile ale calvarului. Ceilalți au cunoscut iadul roșu, ale cărui ultime spasme de ură le trăim noi astăzi, în toată sălbăticia lui dementă. Și bine, mulți dintre acești tineri, la fel ca Marian Munteanu astăzi, în momentul în care suferințele atingeau culme paroxistice, au renegat și nu numai din vîrful buzelor,ci din inimă cuvintele lui Isus de pe cruce: „Doamne iartă-le lor că nu știu ce fac".

M-am întrebat împreună cu unii care au trecut prin aceste experiențe groaznice cum a fost posibil aceasta. Cred că vine un timp în care suferința depășește limitele rezistenței omenești, în care ea apare celui care suferă ca având o realitate exterioară lui. În acel moment, ca într-un fel de extaz negativ, ceă ajunsă la limitele omenești ale suferinței, intuiește ce poate însemna o suferință nemărginită de materie, timp și spațiu. Și în acel moment victima nu poate decît să-și depășească căința.

Astăzi cînd ne-am adunat să cerem libertate pentru Marian Munteanu, pentru Nica Leon, pentru Dincă Dumitru, pentru toți cei arestați samavolnic, libertate pentru poporul român, toată voința noastră, toată energia noastră, tot curajul nostru trebuie să însoțească această cerere. Să nu renunțăm la lupta noastră democratică și non-violentă dar dîrză și neînfricată, pînă nu vom obține ceea ce legitim cerem. Nu mă pot înșela mișcarea sa nu simt ceva asemănător lui Marian Munteanu și tineriilor chinuiți în închisorile comuniste, tocmai pentru că înțelege cinismul și grozăvia crimei contra căreia protestăm. Și de aceea vreau să ne rugăm lui Dumnezeu în primul rînd pentru acela care, lăsîndu-se înșelați de minciuna comunistă au umezit drapul crimei. Acestora le spunem din toată inima: „Întoarceți-vă pînă nu e prea tîrziu".

Noi, atîta vreme cît stăm neclintiți pe poziția libertății și a adevărului nu avem, după cuvintele lui Isus, de ce să ne temem, pentru că în primejdie nu sînt decît trupurile noastre. Dar toți cei care au lovit, toți cei care au încurajat pe cei care loveau, toți cei care și-au dat adeziunea la crimă, riscă dacă nu se întorc, să fie printre cei pentru care rugăciunea „Doamne iartă-le lor că nu știu ce fac" este inutilă. Și tragedia acestora este infinită.

Iar voua dragi tineri, care ați luptat și luptați cu curaj pentru libertate, acceptînd suferința și jertfa, vreau să vă adresez o cerere. V-o fac voua acum cînd sînteți în pragul unei mari biruințe, rodul luptei începută de noi acum 45 de ani, și pe care sînteți chemați voi să o desăvîrșiți. V-o fac în numele lui Marian Munteanu:

Nu uitați că lupta voastră și biruința în fața căreia sînteți este mult mai mult decît o lupță și o biruință politică.

Ea este biruința spiritului asupra materiei, a libertății asupra tiraniei, a adevărului asupra minciunii, a dragostei asupra urii, și trebuie să fie a iertării asupra răzbunării.

Cu cît idealurile pentru care luptăm sînt mai înalte, cu atît povara suferințelor pe care trebuie să le îndurăm, în drumul spre ele, este mai mare. În schimb cu atît este biruința mai luminoasă și trebuie să fie mai curată.

Această biruință, de care acum oameni nu mai are dreptul să se îndoiască, va fi în primul rînd biruința voastră a tinerilor, dar ea s-a obținut prin suferința și jertfa mai multor generații și trebuie să o ferim cu sfințenie de ură, răzbunare și neadevăr.

Preot MATEI BOILĂ

Domnule procuror general,

Luînd cunoștință că un principiu de bază al oricărei societăți ce se vrea democratică este separația puterilor în stat, prin independența și stăpînirea de care trebuie să dăți dovadă, vă rugăm să reveniți asupra deciziei de a arresta oameni pentru faptul că au alte opinii decît cea oficială.

În cea ce privește evenimentele din 13, 14 și 15 iunie, noi, membrii Societății „Agora", neparticipînd în virtutea articolului 2 din propriul statut privind apărarea drepturilor omului și pentru a și altor domenii semnale ulterior de România, protestăm împotriva arestării abuzive a domnilor Marian Munteanu, Nica Leon și alții, inițiați acoziția contravine articolelor 7, 9, 11, 19 din D.U.D.O. Totodată ne manifestăm protestul împotriva hotărîrii abuzive de a nu permite accesul la persoanele reținute a familiilor lor, presei și avocaților.

În calitatea dumneavoastră de jurist trebuie să recunoașteți că „Fiecare persoană acuzată de comiterea unui delict are dreptul de a fi considerată nevinovată pînă în momentul în care vinovăția sa este în mod legal stabilită în cursul unui proces public în care sînt asigurate toate garanțiile necesare apărării sale". Acest drept face parte din articolul 11 al D.U.D.O. care este respectat în oricare țară civilizată — DEULAKAȚIE care în România nu este respectată. Este inadmisibil ca unul dintre drepturile fundamentale ale omului să fie atît de flagrant violat, cu complicitatea Procuraturii Generale.

Facem apel la dumneavoastră, ca om, ca jurist, ca Procuror General al României, să dispuneți imediat eliberarea necondiționată a lui Marian Munteanu și Nica Leon, precum și a celorlalți arestați din același motiv. Dacă în România, țară europeană, a avea o altă ocupație decît cea oficială, într-un anumit domeniu, reprezintă o infracțiune, atunci, în curînd, va trebui să semnați trei milioane de mandate de arestare, în alb, urmînd ca istoria să hotărască gradul de culpabilitate al fiecăruia dintre noi.

Poporul român, european prin ariul său de naștere și prin așezarea geografică este generos, nobil și nonviolent. De aceea cerem pedepsirea exemplară a adevăraților vinovați, a adevăraților „inițiatori la violență" din timpul evenimentelor din 13, 14 și 15 iunie, ei fiind responsabili imaginii actuale a României în lume.

Considerăm că principalele cauze ale evenimentelor din 13 iunie sînt respingerea repetată a oricărei încercări de dialog și a oricărei tentative de soluționare prin forță a stării tensionale create de modul superficial de abordare a problemelor și revendicărilor manifestanților.

În ceea ce privește urmarea acestei stări de lucruri, considerăm că evenimentele din 14 și 15 iunie sînt rezultatul deabinăriii practicale de conducere țării în perioada dintre Revoluție și alegeri și chiar și după aceasta, între categorii socio-profesionale diferite.

Eliberarea celor arestați a devenit o cerință vitală pentru reabilitarea prestigiului internațional al României și al tinerei sale democrații atît de necesară în situația în care ne aflăm.

Nu trebuie să uitați că cei ce-au murit în Decembrie, și-au dat viața rostind cuvîntul LIBERTATE, cu gîndul la o România liberă și modernă, întoarcerea cu fața spre Europa și nu spre Asia, Africa, unde încă se mai admit încălcări ale drepturilor OMULUI.

În speranța că vocile noastre nu vor răsuna în gol, vă mulțumim pentru actul de dreptate pe care-l veți face prin eliberarea imediată a lui Marian Munteanu, Nica Leon, Dumitru Dincă și a celorlalți, în scopul judecării lor în stare de libertate, pentru faptele presupuse a fi fost comise.

SOCIETATEA „AGORA" ȘI PARTICIPANȚII LA MARȘUL ȘI MITINGUL DE PROTEST SUSȚIN CELE MENȚIONATE

Iași, 29 iulie 1990

Către Guvernul României

Noi, cetățeni ai Clujului, adunați în Piața Păcii, astăzi, 30 iulie 1990, ne adresăm Guvernului României și ne exprimăm revolta în fața acțiunilor violente infracționale pe care, în complicitate cu organele Ministerului de Interne, le-au făcut bandele de agresori aduși cu ajutorul autorităților de la Petroșani și din alte centre de provincie, la București.

Infracțiunile grave săvîrșite de aceste bande, împreună cu unele cadre ale Ministerului de Interne, au avut ca rezultat arestarea și învinuirea de instigare la violență tocmai a victimelor, printre care oameni ca dl. Marian Munteanu, a căror nevinovăție și pledoarie continuă pentru non-violență au fost manifestate public și sînt cunoscute de întreaga țară și de întreaga lume.

Cerem guvernului:

1. Punerea imediată în libertate a domnului Marian Munteanu și a celorlalți arestați samavolnic, printre care 17 elevi, cărora guvernul va trebui să le ceară scuze și să-i despăgubească pentru daunele suferite.

2. Destituirea din guvern și din Ministerul de Interne a celor care au participat într-un fel sau altul la infracțiunile săvîrșite între 13–14 iunie 1990 și deferirea lor instituției.

Ne adresăm — pentru punerea în libertate a celor arestați samavolnic — guvernului și nu numai Procuraturii, pentru că toate acțiunile infracționale și represive din perioada 13–15 iunie au avut un vădit caracter politic și au fost organizate, în văzul lumii întregi, de puterea executivă.

De aceea, guvernul este responsabil de toate consecințele profund dăunătoare pentru poporul român care izvorăsc din aceste fapte, inclusiv de compromiterea realizării propriului său program, și este dator să repare pe cît îi stă în putință relele pricinuite. Guvernul român, după ce a provocat, călcînd principiul legal al separării puterilor, arestarea unor nevinovați, nu face decît să mărească răul și revolta, invocînd acest principiu, pentru a se sustrage datoriei pe care o are față de poporul român de a pune capăt acțiunilor sale ilegale.

Către Parlamentul României

În virtutea drepturilor de cetățeni ai unui stat presupus democratic, noi, semnatarii acestui apel, ne manifestăm îngrijorarea adresîndu-ne forului legislativ al țării pentru a-i aminti că, în lipsa cadrului constituțional și în criza actuală de autoritate și legalitate, Parlamentul reprezintă instanța supremă, răspunzătoare și pentru acțiunile cu caracter ilegal a'e celorlalte ramuri ale puterii.

Dacă executivul aplică principiile de drept așa cum le aplică, iar puterea judecătorească aplică legea în chip preferențial anumitor categorii de cetățeni, alte categorii fiind absolvite de culpă, Parlamentului îi revine datoria de a pune în aplicare mecanismele de control și contrapondere a puterii.

Nu cerem înțelegere pentru neîncrederea noastră în evenimentele raportate ale Comisiei Parlamentare constituite pentru analizarea evenimentelor din 13–15 iunie (două comisii anterioare nu au dat răspuns evenimentelor din 18 februarie din București și 20 martie din Tg. Mureș).

Nu cerem înțelegere pentru considerațiile umanitare care justifică îngrijorarea noastră cu privire la deținția domnului Marian Munteanu în condiții improprii stării de sănătate în care aceasta se află.

Nu cerem punerea sub acuzare, în baza acelorași articole de lege invocate de Procuratura Generală în cazul domnului Munteanu, a celor pe care-i considerăm principali vinovați.

Dar, în condițiile în care situația României este subminată pe plan internațional cu implicații incalculabile asupra posibilităților de supraviețuire economică, de caracterul profund ilegal al acțiunilor diferitelor ramuri ale puterii, cerem membrilor Parlamentului să dea dovadă de luciditate politică, iar nu de rigiditate partinică.

Cerem de urgență interpelarea în plenul Parlamentului a Procurorului General al României, a Ministrului Justiției și a Ministrului de Interne și să solicite răspunsuri clare și ferme la următoarele întrebări:

— a fost respectat principiul prezumției de nevinovăție în cazul domnului Marian Munteanu și a celorlalți arestați?

— în baza cărui articol de lege se prelungește deținția preventivă la mai mult de 30 de zile cît prevede Codul Penal al vechiului regim?

— sînt probele deținute asupra cazului domnului Munteanu concludente în susținerea acuzațiilor aduse de către Procuratura Generală?

— știut fiind faptul că încă din timpul nopții de 13 spre 14 iunie armata deținea controlul asupra situației din capitală, considera Procuratura și Ministerul de Interne că acțiunile minerilor au dus la instaurarea sau consolidarea ordinii?

— ce înțelege Procuratura să întreprindă în legătură cu violențele și barbaritile comise după venirea minerilor în București?

— în baza cărui text de lege se interzice avocatului domnului Munteanu contactul cu clientul său și accesul la dosarul întocmit de Procuratură?

— există oameni acuzați pentru devastările produse în clădirile publice în această etapă?

— există oameni acuzați pentru decesele și rănile grave produse în zilele de 14 și 15 iunie?

Cerem Parlamentului României să nu uite că legitimitatea unei instituții a Puterii nu se cîștigă prin alegeri la intervale de timp prestabilite ci în fiecare zi pe toată durata mandatului sau, această legitimitate nu este susținută doar de rezultatul votării ci și de modul în care respectiva instituție înțelege să apere legea și, la rîndul său să se supună ei.

Credem că nu se poate edifica statul de drept călcînd dreptul în picioare.

SOCIETATEA AGORA ȘI MANIFESTANȚII CE-AU PARTICIPAT LA MITINGUL DE PROTEST.

IAȘI, 29 IULIE 1990

Către Procuratura României

Noi, cetățeni ai Clujului, adunați în Piața Păcii, astăzi, 30 iulie 1990, ne adresăm Procuraturii României și cerem:

1. Anchetarea, arestarea și condamnarea, conform legii, a tuturor celor care au organizat, săvîrșit sau favorizat actele de violență din perioada 13–15 iunie 1990, adică atacarea și devastarea Ministerului de Interne, sediului Poliției, sediului televiziunii, sediilor unor partide politice, redacțiilor unor ziare, unele locuințe de cultură și a unor domicilii particulare, răsturnarea și incendierea unor autovehicule și agresarea, lovirea și asasinarea unor cetățeni, făcute toate de aceiași infractori și sub aceiași bagheți.

2. Punerea imediat în libertate a d-lui Marian Munteanu și a celorlalte victime nevinovate ale agresiunilor din 13–15 iunie și despăgubirea lor pentru daunele suferite.

3. Anchetarea și condamnarea celor care se fac vinovați de arestarea ilegală a unor cetățeni în urma evenimentelor din 13–15 iunie 1990.

Ieri la Sibiu s-a desfășurat un miting în favoarea prizonierilor de conștiință

COMUNICAT

Delegații participanți la consfătuirile interjudețene ale organizațiilor de tineret PNȚ-cd, care au avut loc în ziua de 28 iunie 1990, cer eliberarea imediată a domnului Marian Munteanu și a celorlalți arestați politici, reținuți abuziv în perioada 13–15 iunie.

Pentru dezamorsarea tensiunilor sociale și evitarea în viitor a creării condițiilor de escaladare a violenței, cerem comisiei parlamentare urgentarea anchetei asupra evenimentelor de la mijlocul lunii iunie, și aducerea întregului adevăr la cunoștința opiniei publice.

Solicităm anchetarea și condamnarea autorilor direcți și morali, vinovați de violențele din această perioadă.

ORGANIZAȚIA DE TINERET PNȚ-cd

Pentru țările sărace, ecologia este un lux?

(Urmare din pag. 1)

de cuvînt al opoziției, de acest și cel mai atacat. De ce nu ați preferat să vă ocupați de problemele ecologiei în cadrul P.N.Ț.?

Al. I.: Eu cred că în condiții normale multitudinea grupărilor politice nu poate avea decît efecte favorabile, numărînd programe și idei care pot fi folosite pentru dezvoltarea societății românești.

Nu sînt de acord cu dvs. că într-un anume interval de timp voi rămîne doar 4–5 partide, dar pot fi de acord că aceste cifre vor reprezenta formațiunile importante; restul partidelor avînd un rol decorativ, pitoresc, dar nu lipsit de semnificație.

În ceea ce privește simpatiile mele, ele merg către acele partide care cu adevărat democratice și care au în programul lor soluții apropiate ecologismului.

Dacă n-am aderat la un astfel de partid și am preferat FEDERAȚIA ECOLOGISTĂ DIN ROMÂNIA este pentru că — prin formația mea profesională — acord o importanță deosebită științei. Într-un partid politic propriu-zis ar trebui să mă dedic în întregime chestiunilor politice. Or eu nu vreau să abandonez profesiunea mea și cred că ecologismul pe care-l credem va putea fi folositor celorlalte formațiuni politice care înțelege necesitatea administrării țării pe baze ecologice.

S.M.: Credeți că înființarea unui nou partid ecologist va ajuta reunirea grupărilor ecologiste într-una singură — sau ce ați face dacă nu este importantă?

Al. I.: Nu sînt convins că aș va fi, dar dorința și ideea în care am creat Federația oferă cadrul necesar tuturor curentelor ecologiste și tuturor societăților ecologiste pentru a ni se asocia, păstrîndu-și pentru un anumit timp întreaga lor structură, dar aderînd la principiile pe care le-am enumerat mai înainte. În aceste condiții, un refuz de asociere i-ar pune într-o situație dificilă pe conducătorii care vor rămîne (din ce motive?) separați, deși li se garantează — pînă cînd se vor convinge de necesitatea și oportunitatea unității — o activitate evaluationoșă.

S.M.: Credeți că problemele ecologice ale României sînt mai grave decît ale majorității țărilor europene?

Al. I.: Sînt convins că situația ecologică a României este mult mai dificilă decît a celor mai multe țări europene, în primul rînd pentru că în momentul de față noi sîntem o țară sărăcită, antrenată de mentalități și obiceiuri care favorizează degradarea mediului înconjurător și utilizarea nerațională a resurselor. Uzinele vechi, lipsa stațiilor și aparaturii antipoluante, o politică greșită în domeniul amplasării și amplasamentelor obiectivelor industriale și tehnologiilor folosite, exploatărilor miniere, a lucrărilor de irigare-desecare, a amenajării mediului, despădăririle abuzive, supraexploatarea unor terenuri, arăturile și săturile unor insemnate porțiuni de teren, o politică demografică greșită, inculcarea mentalității că „merge oricum", că „se poate orice", că doar „astăzi contează", lipsa de respect față de muncă, față de personalitatea celuilalt, toate sînt moșteniri ale unui [illegible] și ideologii comuniști care au falsificat în întregime adevărul și nenumărate conștiințe.

Avem nevoie de acea de un curînd ecologism care să contribuie la redresarea economiei și în același timp să pregătească restaurarea unei stări normale a societății și a mediului înconjurător. Se poate considera că pentru țările sărace ecologia este un lux. Noi însă ne gîndim în mijlocul unei lumi civilizate și va trebui să depășim acest stadiu pentru a ajunge în normalitatea în care ecologia este știința care asigură dezvoltarea cea mai indicată a unei societăți.

Pentru aceasta avem nevoie de un curînd ecologist puternic, unit și competent.

S.M.: Și cîteva cuvinte despre partidele ecologiste din vest.

A.I.: Am cunoscut cîteva partide ecologiste din vest și în chiar acum în vest și Cehoslovacia și Ungaria și trebuie să remarc că multe dintre ele sînt clădite pe sentimentalism și nu pe știință, că multe dintre ele au devenit partide politice în sensul cuvînt și cuvînt; cu toate acestea am susținut o lună [illegible] aceștia, care, cînd le au permis [illegible] în [illegible] și [illegible] în [illegible] și [illegible] Noi, ecologiștii din Federația Română, dorim să jucăm un rol important în această evoluție europeană.

S.M.: Cum apreciați situația politică actuală din România? Care credeți că sînt perspectivele semnificative ale lunii?

A.I.: Este aproape de neînțeles pentru multă lume (mai ales pentru cei care n-au dorit să analizeze cu atenție fenomenul D cum după 45 de ani de dictatură comunistă, Revoluția din decembrie nu ne-a adus decît o altă schimbă de oameni formați la școala totalitarismului. Auzim frecvent în lumea în care lucrea aceiași profesori, directori și academicieni (asupra competenței cărora n-am „nici un fel de dubiu"), membri ai comitetului central al partidului comunist, de la care, în continuare, trebuie să primim avize, care ne selecționează și care elaborează noiceștiri planuri după modelele pe care trecutul le-a fixat semnific în memoria lor (nu știu dacă e cazul să zic și în conștiință).

Noi, ecologiștii, sîntem încă optimiști. Mersul istoriei este inexorabil. Mulți dintre cei care sînt încă dominați de gîndirea totalitară se vor democratiza în contactul cu noua viață sau vor fi înlăturați. Următoarele luni vor fi dificile din punct de vedere economic și politic, vom avea probabil numeroase frămîntări, răbufniri, întoarceri în trecut, dar Mircea Dinescu avea dreptate: poporul român nu mai poate fi sperat; mai ales atunci cînd va fi bine informat! Vom avea-o și noi, cu preț greu, libertate și prosperitate.

S.M.: Experiența de pînă acum ne arată că nu am decît rare ne stat de drept. Știți din mass-media publică, dați și vă stat recunoscuți cu atare. Protestele opiniei publice românești și internaționale trec pe lîngă urechile autorităților. Este conștient în care se încearcă realizarea unui Forum, bine structurat, care să includă toate forțele, politice și apolitice ale opoziției. Intenționați să participați la acest Forum?

A.I.: Ce pot să vă spun acum este că și noi luptăm ca România să devină un stat de drept. Cînd Forumul va exista voi analiza posibilitatea de a ne alătura sau oportunitatea de a fi punțea cu direcția „sens unic" către acest stat de drept, care singur ne poate garanta dreptul [illegible] în permanență [illegible] cu sau fără voia noastră, viața cotidiană.

S.M.: Din sînt cerul?

A.I.: Este [illegible] că mereu [illegible] cîte cerul din [illegible] acesta este [illegible] pentru că ne dă [illegible] să ne mai [illegible].

S.M.: Vă urez succes și apoi [illegible] cînd [illegible] un proiect [illegible] de guvernare care să se impună prin valoarea lui.

SERBAN MAIDEARU

Tinerețea între gratii

Teama în locul surîsului, frica în locul blîndeții, țipătul în locul secetului cristalin al copilăriei. Ce adevăruri triste... Hîrtoasa înlocuită cu pumnul, sărutul cu palma, soapta cu strigătul durerii, speranța cu lacrima, visul cu cătușe, e mai mult decît o crimă.

Am parcurs lista celor 185 de arestați în urma evenimentelor din 13–15 iunie și m-am cutremurat! Copii de 15–16 ani, elevi de liceu, tineri de diferite profesii, alții fără nici una, au îngrosat rîndurile penitenților pentru singura vină: „SETEA DE LIBERTATE".

Reprimarea mai mult decît brutală a manifestanților, arestarea și ucidementul inuman la care sînt supuși acești tineri, a îmbrăcat forme de caracter primitiv, aducîndu-ne aminte de Bastilia Inchiziției. Abuzul justițiar, la care guvernul rămîne insensibil trebuie să constituie punctul nr. 1 al comisiei de anchetă, ce din start a demirat greșit, lăsînd loc la nenumărate semne de întrebare, ce să nu le spun suspiciuni. Este inadmisibil ca într-o țară ce și-a cîștigat libertatea cu dreptul sîngelui, să fim martori la scrierea celei mai triste file a ultimilor decenii: „TINERETEA ÎNTRE GRATII".

Cine sînt acești tineri, ce încă mulți se ascund, alții trec granița, iar unii așteaptă contactul cu instanța?

Legionari? să fim serioși, tov. maeștri în arta calomniei și minciunii, adevărul e împotriva dvs. Cred că un singur exemplu exclude orice comentariu: cel mai tînăr legionar ar trebui să aibă cel puțin 60 de ani.

Ce știți mai bine decît mine și ascundeți cu bună știință, „REALITATEA", nu va putea dăinui la infinit.

Acești tineri, ce nu s-au autoinițiat emanați ai revoluției în zilele fierbinți au fost pe barricade, pe barjele libertății, a demnității, în primele rînduri. Unii au căzut, alții sînt infirmi, dar cei mulți rămași credincioși idealului din decembrie, continuă lupta cu forțele obscure neocomuniste, mari ca număr dar mici în conștiință, ce nu vor putea înăbuși nestăvurita sete de libertate.

Dacă acești copii sînt autorii loviturii de stat ce se contura, atunci securiștii, recunoscuți oficial de dvs., ce rol au avut? Dataloane de cămăși brune, ce două zile au teroriat Capitala, schingiuind bătrîni, violînd copile, în fața cui vor răspunde? Scenariul bine gîndit și aplicat la scară națională, credeți că va avea efectul scontat? Nu d-le președinte, cu zîmbetul dvs. ne-ați păcălit o dată. IN MAI, acum știm ce se ascunde în spatele lui, temnița și setea dvs. de putere, ambiția fără margini de a domina și conduce.

Dialogul și împăcarea cu tinerii l-ați ocolit cu bună știință, știind că armele lor sînt: — adevărul, curajul, puritatea lor sufletească, ce arde mistuită de dor, elan tineresc și credință.

Cunoașteți adevărul, știți ce s-a întîmplat mai bine ca nimeni altul, de ce nu i-ați iertat? un decret de amnistie mai stă încă în puterea dvs., de ce nu faceți acest lucru?

Cui folosește oare întemnițarea unor copii, cînd știți cine stă în spatele lor, că ei sînt victima propriilor lor inocențe. Nu-i prea mare prețul copilăriei? Valul de proteste de la un capăt la altul al țării nu vă spune nimic, d-le președinte?

Rupeți voalul tainei, inlocuiți tăcerea cu dialogul, puneți capăt disensiunilor, redați națiunii încrederea, acestor copii speranța și nu fiți părtași la o altă cruciadă a copiilor.

De ce istoria să vă numească „Ion Cel Cumplit", și nu „Ion Cel Blînd". De ce numele dvs. să fie legat de Măgurele și Jilava, cînd stă în puterea dvs de a curma nedreptatea.

Opriți drumul mamelor la poarta temniței. Opriți lacrima și suspinul, redați tinerilor încrederea și speranța, nu-i lăsați să-și frîngă aripile tinere, nu fiți groparul dulcei păsări „Tinerețea".

Dați-mi roș un fulg din ea / ca să fac o mîndră stea / ca extern pe întinse ape / cînd vin cerbii să se adape.

C. PUTU

Mică și MARE PUBLICITATE

PIERDERI

Pierdut la data de 29.07.1990 în jurul orei 13.00, la stația PECO — Tomis Nord, centura Constanța, cățeluș pekinez — culoare maro, bolnavă. Răspunde la numele Linda. Găsitorului recompensă frumoasă. Telefon 912/38829, 37129 — SUT CERNAVODA — Rădulescu Mihai.

Membrii P.N.Ț. c.d., care au observații în legătură cu proiectul de STATUT ce le-a fost predat, cît și alții care au propuneri de îmbunătățire, sînt rugați să le depună la sediul central — Departamentul Studii, doctrină și program, pînă marți 8 august a.c.

Ing. N. Mărincuș

Sîmbătă 4 august 1990, ora 11, va avea loc ședința de constituire a Cercului de Studii „ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ" la sediul central (Corp B, parter), B-dul Republicii 34.
Cei interesați sînt rugați să participe.

JELIO JELEV – preşedinte al Bulgariei

SOFIA (Rompres). – Liderul apariţiei bulgare, Jelio Jelev, a fost ales miercuri de parlament, preşedinte al Bulgariei – informează agenţiile B.T.A. şi T.A.S.S. El va ocupa fotoliul preşedinţiei la o lună după demisia lui Petăr Mladenov.

Noul preşedinte al Bulgariei, în vîrstă de 55 de ani, s-a născut în satul Veselinova, raionul Şumen. În 1958 a absolvit Facultatea de filosofie a Universităţii din Sofia. În urma conflictelor cu autorităţile nu reuşeşte să-şi susţină disertaţia, fiind exclus şi din rîndurile partidului comunist. În 1966 este expulzat din capitală. Din 1975 activează la un institut de cultură, iar în 1988 susţine doctoratura. Autor a multor articole ştiinţifice şi monografii. Cartea sa, „Fascismul", apărută în 1982, este interzisă şi retrasă din librării. În decembrie 1989, Jelio Jelev este ales preşedinte al Consiliului de coordonare a Uniunii Forţelor Democratice.

La propunerea noului preşedinte, Atanas Semerdjiev a fost ales vicepreşedinte al Bulgariei.

Preţul războiului rece

De curînd, senatorul democrat american Daniel Moynihan a declarat că timp de peste 40 de ani, în Statele Unite s-a exagerat mult puterea militară şi economică a Uniunii Sovietice, ceea ce a dus la alocarea unor mari sume destinate apărării. Deşi C.I.A. apreciază că anul trecut produsul naţional brut al U.R.S.S. a atins 51% din cel al S.U.A., Michael Boskin, Preşedintele Consiliului pentru problemele economice ale preşedinţiei afirma că totuşi PNB al Uniunii Sovietice a fost de numai 33% din cel american.

Aceste supraevaluări arată că în general politica americană a fost una excesiv de precaută, chiar la ora actuală guvernul american cheltuind mari sume de bani pentru menţinerea unor însemnate forţe militare în diferite zone ale globului. Numai pentru susţinerea, în Extremul-Orient, a unei forţe militare de peste 135 000 de oameni, Washingtonul cheltuieşte anual 42 milioane de dolari, iar pentru întreţinerea forţelor navale din Oceanul Indian, nu mai puţin de 50 milioane dolari anual!

Deşi sovieticii au propus reduceri masive ale efectivelor militare în zona Asiei, Secretarul de Stat pentru problemele apărării, Dick Cheney, a afirmat categoric că forţele militare americane vor fi menţinute pe actualul amplasament „chiar dacă sovieticii nu sînt angajaţi militar în acea zonă".

Se apreciază că această poziţie este extrem de dăunătoare intereselor Statelor Unite, care, timp de multi ani, au preferat să piardă pasiv din punct de vedere economic în schimbul cooperării militare cu diferite state. Astfel, americanii au acceptat să-şi deschidă larg pieţele unor ţări precum Japonia, Coreea de Sud sau Taiwan (acceptînd implicit şi faptul ca acestea importau relativ puţin din S.U.A., pentru a-şi proteja producătorii interni), cu condiţia ca aceste ţări să susţină Statele Unite din punct de vedere militar. Şi tocmai faţă de aceste ţări, care într-adevăr au reprezentat adevărate bastioane ale forţelor militare americane, înregistrează astăzi Statele Unite cele mai mari delicte comerciale: din deficitul total de 109 miliarde dolari, cît s-a înregistrat pe 1989, 49 de miliarde au rezultat din comerţul cu Japonia, 13 miliarde din cel cu Taiwanul şi 6,5 miliarde din cel cu Coreea de Sud.

Multe oficialităţi americane apreciază că în condiţiile perspectivelor care se deschid procesului de dezarmare, datorită acordurilor Bush-Gorbaciov, această politică de mari eforturi economice dusă în scopul descurajării adversarului, este deja depăşită de evenimentele în curs.

Teama excesivă de pericolul sovietic (amplificată mult şi de propaganda U.R.S.S.) au determinat ani de-a rîndul Statele Unite să adopte poziţii care ulterior s-au dovedit extrem de dăunătoare. O serie de dictatori din America Centrală şi de Sud au fost încurajaţi şi sprijiniţi de americani: Somoza, chiar Noriega o vreme, deoarece aceştia păreau să reprezinte pavăza cea mai bună împotriva pătrunderii comunismului. Dar tocmai politica rigidă, de dreapta, dusă de aceştia, a dus la o recrudescenţă puternică a forţelor de stînga, în ţările respective, astfel că dacă pericolul sovietic a putut fi oprit aparent, în exterior, el nu a încetat să se manifeste exploziv, în interior, Cuba şi Nicaragua fiind două exemple semnificative.

Ne amintim că şi asa zisa politică de independenţă a lui Ceauşescu a determinat cu timp de mulţi ani americanii să-l ia în braţe pe dictator...

Dacă în America costul războiului rece nu s-a făcut simţit într-o asemenea măsură încît să determine o situaţie de criză, în schimb, în Uniunea Sovietică, acesta a făcut ravagii, ţara aflîndu-se astăzi, în pragul unui faliment de care numai un ajutor occidental masiv o poate salva.

Singura ieşire din această situaţie pare să o constituie ideea de „economie globală" — vehiculată în tot mai multe ţări — care implică o integrare economică la scară planetară. Astfel, pericolul confruntării militare va fi diminuat tocmai de necesitatea cooperării.

SORIN ŞTEFAN

MOSCOVA şi tratamentele cosmetice

După cinci ani de propagandă asiduă, Kremlinul este nevoit să constate că politica sa de glasnost şi perestroika nu a dat încă pe departe rezultatele scontate. Vălul de transparenţă care permite omului de pe stradă să vadă ceva mai mult ca înainte din politica sovietului suprem sau a preşedintelui nu este suficient ca el să şi trăiască mai bine. Nici reformele a căror trîmbiţare a fost atîta timp la modă nu i-au adus mai mulţi bani în buzunar. Operaţiunea cosmetică iniţiată de Gorbaciov asupra comunismului ca sistem, nu este o reuşită. Aparatul birocratic central este la fel de puternic ca înainte, iar lipsa proprietăţii private şi a concurenţei blochează din start orice iniţiativă. Şi odată îndepărtată şansa unui cîştig tentant, întreprinzătorul particular nu va mişca un deget pentru îndreptarea situaţiei din jurul său. Atîta timp cît o unitate economică, o întreprindere din oricare sector de activitate, nu va fi absolut independentă să producă numai ceea ce este convinsă că poate să vindă mai rentabil pe piaţa internă sau externă, să hotărască singură raportul dintre muncitorii productivi şi personalul administrativ optim pentru ea, nivelul fondului de salarii şi al plăţilor, să angajeze cadrele cele mai bine pregătite, specialiştii cu înaltă calificare şi cărora să le asigure cîştiguri foarte substanţiale, să-şi schimbe cînd crede necesar profilul de activitate, să-şi lărgească gama produselor sau să şi-o restrîngă, să achiziţioneze cînd consideră oportun utilaj modern de unde doreşte, din ţară sau străinătate, să dispună fără oprelişte de veniturile proprii, într-un cuvînt să hotărască singură în toate problemele care o privesc, asemenea unui întreprinzător particular, activitatea economică dirijată de la centru se va dovedi în continuare falimentară. Ignorarea legilor economice în favoarea măsurilor administrative seamănă cu atitudinea struţului cînd simte primejdia. Economia în general nu ţine seama de cazuri.

Dar un comunism astfel reformat, nu mai este comunism. Gorbaciov pînă unde este hotărît să meargă cu reformele? Faptul că productivitatea muncii sociale nu s-a ridicat niciodată la nivelul celei din democraţiile occidentale, rămînînd în permanenţă la mare distanţă în urma acestora, a demonstrat (dacă mai era cazul), că socialismul nu este superior sistemului numit de Marx — capitalism. Şi în U.R.S.S. se construieşte socialismul din 1917... Erare humanum est, perseverare — diabolicum!

Gorbaciov a beneficiat de numeroase ajutoare financiare externe în sprijinul reformelor sale, iar rezultatele sînt modeste şi puţin încurajatoare. Acum solicită altele pentru edificarea unei „economii de piaţă controlate" — expresie care îi aparţine şi care nu reprezintă altceva decît o aminare de scadenţă. Conflictele rămîn, se adîncesc şi Gorbaciov cere un nou termen de 4—5 ani pentru alte experimentări. Cu alte cuvinte, nu se rezolvă nimic ci numai se mută bobul. Acesta este şi motivul pentru care liderii japonezi şi americani i-au refuzat ajutorul, deşi Bonnul, din raţiuni politice, şi Parisul, sînt pentru acordarea lui.

Atîta timp cît reformele propuse nu ating esenţa comunismului şi se vor rezuma la simple operaţii cosmetice, acestea nu vor mai induce în eroare decît pe naivi.

ION UNTARU

KGB A FOST ACREDITAT OFICIAL ÎN POLONIA

Ministrul de Interne al Poloniei, Krzysztof Kozlowski, a afirmat că Securitatea sovietică (KGB) continuă să funcţioneze în Polonia, însă pe o bază nouă, ajutîndu-i, de pildă, pe evreii sovietici să se îmbarce pentru Israel, via Varşovia. Primul ministru de interne necomunist din perioada postbelică a declarat unor parlamentari ai Solidarităţii că o delegaţie permanentă a KGB, condusă de un general, este instalată la Ambasada sovietică.

Este prima confirmare oficială a prezenţei KGB în Polonia. Ministrul polonez a mai spus că şi serviciile de securitate ale tuturor celorlalte ţări ex-comuniste, cu excepţia Germaniei răsăritene, sînt reprezentate oficial în Polonia. Arătînd că ofiţeri ai KGB acţionau la toate eşaloanele Ministerului de Interne pe vremea cînd acesta se afla sub control comunist şi conducea poliţia secretă (desfiinţată la începutul anului), Kozlowski a declarat: „O asemenea colaborare este, evident, depăşită. Acum cooperăm, de pildă, numai în problema îmbarcării evreilor sovietici via Polonia. O asemenea acţiune necesită coordonare tehnică".

Aeroportul Varşovia este, de la sfîrşitul lunii mai încoace, un punct de tranzit pentru evreii sovietici care emigrează în Israel. Operaţiunea se execută în condiţii de securitate strictă, şi autorităţile aeroportului refuză să dezvăluie orice amănunt. Kozlowski le-a spus deputaţilor că delegaţiei KGB nu i s-a cerut să plece după ce Solidaritatea a preluat puterea de la comuniştii, în septembrie anul trecut, fiindcă aceasta ar fi însemnat încălcarea unui acord pe termen lung cu Uniunea Sovietică. „Nu avem interesul să facem gesturi neprietenoase faţă de Moscova. Cît priveşte contactele noastre oficiale, n-am nimic împotrivă ca ei să rămînă. Dar pe lîngă delegaţia sa oficială, serviciul sovietic de informaţii încearcă să observe şi să cunoască bine situaţia politică din Polonia fără ajutorul Ministerului de Interne. El procedează aşa cum ar proceda orice ţară mare" — a explicat Kozlowski.

Ministrul polonez a mai arătat că ţara sa şi-a retras majoritatea agenţilor din Occident şi şi-a exprimat regretul că Polonia nu are o reţea de servicii de informaţii în statele fostului bloc sovietic. „Nu ştim nimic despre ţările vecine şi tot timpul sîntem luaţi prin surprindere de evenimentele ce au loc acolo" — a spus Kozlowski. Referindu-se la concedierea unor foşti ofiţeri de securitate, el şi-a exprimat temerea că unii dintre ei ar putea forma bande înarmate, deşi toţi au fost obligaţi să predea armele. „Aceştia constituie un pericol potenţial, dar va trebui să ne obişnuim cu el" — a spus ministrul de interne, precizînd că 2 000 dintre cei 4 000 de foşti agenţi ai poliţiei secrete au fost concediaţi.

(Reuter)

ULTIMA ORĂ

CONFLICT ARMAT ÎNTRE IRAK ŞI KUWEIT

Joi, la ora 0,20 au fost declanşate ostilităţile dintre Irak şi Kuweit.

Forţe irakiene de peste 100 000 oameni şi 300 de tancuri au pătruns în teritoriul kuweitian. Agenţia de presă irakiană transmite că guvernul kuweitian a căzut.

Din surse autorizate se anunţă că Departamentul de Stat al Statelor Unite a luat o poziţie fermă împotriva intervenţiei irakiene.

DE LA ASOCIAŢIA DE DREPT AL ASIGURĂRILOR DIN ROMÂNIA

Recent a revenit de la Copenhaga, delegaţia ASOCIAŢIEI DE DREPT AL ASIGURĂRILOR DIN ROMÂNIA, care a participat, timp de o săptămînă, la lucrările Celui de-al VIII-lea Congres Mondial de Drept al Asigurărilor, desfăşurat sub înaltul patronaj al altetei sale regale, prinţul consort al Danemarcei, cea mai importantă manifestare ştiinţifică internaţională de profil.

Alocuţiunilor rostite, în faţa mai multor mii de delegaţi şi invitaţi din peste 60 ţări, de către prim-ministrul danez, de preşedintele Asociaţiei Internaţionale de Drept al Asigurărilor, de proeminente personalităţi în domeniul dreptului asigurărilor din lumea întreagă — cadre didactice universitare, jurişti conducători ai unor mari formaţiuni naţionale, de asigurare, magistraţi şi avocaţi, oameni de afaceri din domeniul asigurărilor şi reasigurărilor internaţionale, ziarişti etc. — s-a alăturat intervenţia, primită cu deosebit interes, rostită de preşedintele asociaţiei din România, dl. Leon Iancovici.

Congresul Mondial a luat în dezbatere, în principal, mai multe probleme actuale de interes major: daunele provocate de catastrofe internaţionale, controlul financiar al companiilor de asigurări, privatizarea activităţii de asigurare în ţările Europei de est, poluarea, traficul internaţional etc.

Cu acelaşi prilej, adunarea generală a Asociaţiei Internaţionale de Drept al Asigurărilor (AIDA), a hotărît, cu ovaţii, primirea în organizaţia mondială de profil a Asociaţiei de Drept al Asigurărilor din România, organism ştiinţific, independent, cu personalitate juridică, constituit la 26 februarie 1990.

Din ţara noastră a mai participat o delegaţie a ADAS. 16.VII.1990.

Departamentul de presă al Asociaţiei de Drept al Asigurărilor din România

SPORT

● Antrenorul Constantin a stabilit un nou record, a stat la Rapid 9 zile; după ce prospectase mai înainte terenul mai bine de o lună. Orice fel de motive s-ar invoca — nicide cum lipsa de valoare (vezi meciul cu Dinamo) — dezertarea aceasta este inadmisibilă, cînd ai semnat un contract însoţit şi de alte argumente. Numai banii să conteze oare, chiar dacă faţă de improţurări îi restituie; apărînd însă la orizont ceva mai avantajos? Domnule profesor ne-aţi dezamăgit profund!

● A luat fiinţă la Bucureşti Liga boxului profesionist cu scopul de a grăbi reintrarea boxului românesc în circuitul mondial „pro".

● În circuitul Marelui Premiu Mobil la atletism doi români sînt în frunte la 1 500 m. femei, Doina Melinte cu 45 puncte, iar la înălţime Sorin Matei tot cu 45 puncte.

● Cu o întîrziere de o zi — neiustificabilă şi de nelertat — a început la Constanţa Trofeul Tomis la volei. Primele rezultate, România A — România tineret 3—0 şi Polonia—Franţa 3—0

● Boxerul american George Foremann fost cîndva campion mondial al greilor care a apărut în ring acum doi ani, după o întrerupere de activitate, a repurtat a 23-a victorie de la reintrare la 42 de ani. Învinsul este însă un boxer puţin cunoscut.

● În clasamentul general al Marelui Premiu de formula I, a trecut în frunte brazilianul Ayrton Senna cu 48 puncte înaintea francezului Alain Prost cu 44 p.; după marele premiu al R.F.G. de la Hoppenheim cîştigat de sud american. (I. f.)

„ACEA AMNESTY INTERNATIONAL"

– interviu cu JAN MARTIN, secretar general al „Amnesty International"

Întrebare: Ce reprezintă de fapt organizaţia „Amnesty International"?

Răspuns: Organizaţia a fost înfiinţată în anul 1961 de avocatul englez Peter Benens. El a făcut apel la oamenii din întreaga lume de a începe lupta pentru eliberarea prizonierilor de conştiinţă. Principalele metode de luptă au devenit stringerea şi difuzarea de informaţii privind încălcarea drepturilor omului, întocmirea unor scrisori în apărarea acestor prizonieri. În documentele noastre se spune că Amnesty International nu este o organizaţie politică şi se ocupă exclusiv de apărarea drepturilor omului, independent de ideologia guvernului ţării disidentului respectiv sau de opiniile victimelor înseşi.

I. Ce cuprinde noţiunea de „prizonier de conştiinţă"?

R. Conform definiţiei noastre, prizonieri ai conştiinţei sînt cetăţenii din orice ţară, reţinuţi de oficialităţi pentru convingerile lor, pentru culoarea pielii, originea etnică, limbă, religie, cu condiţia obligatorie ca ei să nu folosească violenţa şi să nu instige la violenţă. Amnesty International cere eliberarea lor necondiţionată. Noi luptăm, de asemenea, pentru o judecată justă şi oportună pentru toţi deţinuţii politici, abrogarea torturii şi a pedepsei cu moartea în toate ţările lumii.

I. Care este aria de activitate a organizaţiei?

R. Avem secţii naţionale în 43 de ţări. Reprezentanţii secţiilor alcătuiesc Consiliul Internaţional, care controlează activitatea Secretariatului internaţional cu reşedinţa la Londra.

I. În ce ţări situaţia privind drepturile omului stîrneşte în prezent cea mai mare nelinişte?

R. Raportul anual al Amnesty International cuprinde mai mult de 130 de ţări, dar nu le împarte pe categorii. Acum, noi sîntem cel mai îngrijoraţi de situaţia din China.

Este enorm numărul prigoniţilor pentru convingeri în unele dintre ţările lumii arabe. În America Latină, guvernele militare sînt înlocuite în ultima vreme cu guverne civile, dar aceasta nu înseamnă că situaţia drepturilor omului în această regiune s-a îmbunătăţit. Sute de oameni devin acolo victime ale crimelor politice. Aşa că vom avea încă mult de lucru.

I. Pe ce canale obţine Amnesty International informaţiile privind drepturile omului într-o ţară sau alta?

R. Cele mai accesibile sînt pentru noi ţările în care avem secţii naţionale. Dacă nu există o asemenea secţii, atunci trimitem acolo pentru cercetări permanente sau temporare reprezentanţi de-ai noştri. Dacă guvernul ţării nu ne oferă posibilitatea de a trimite reprezentanţi, studiem situaţia privind drepturile omului după materialele din presa ţării respective. Dacă şi în presă lipsesc datele necesare, atunci obţinem informaţiile de la cetăţenii ţării respective care au unele contacte cu „lumea exterioară". Uneori Amnesty International foloseşte informaţii obţinute de la refugiaţii din ţară. Tocmai în acest fel, deşi prea tîrziu, am aflat despre genocidul lui Pol-Pot în Cambodgia.

I. Care sînt sursele de finanţare a activităţii dvs.?

R. Organizaţia noastră nu primeşte nici un ajutor financiar din partea guvernelor, întrucît consideră că acesta este unul din factorii principali ai asigurării independenţei sale. În mai bine de 40 ţări realizăm colecte. O parte din bani intră în fondurile speciale de ajutor pentru prizonierii de conştiinţă şi familiile lor.

I. A fost implicată Amnesty International în schimbul deţinutului politic sovietic Vladimir Bukovskii cu secretarul general al Partidului comunist din Chile, Luis Corvalan, care a avut loc în 1977?

R. Nu. Noi sîntem pentru ca toţi prizonierii de conştiinţă să fie eliberaţi necondiţionat.

I. Care sînt garanţiile obiectivităţii Amnesty International? Un membru al ei poate fi membru al altor organizaţii politice sau partide?

R. Organizaţia Amnesty International cuprinde oameni cu cele mai diferite păreri politice. Garanţia obiectivităţii muncii noastre o constituie recunoaşterea largă a drepturilor fundamentale ale omului. De aceea, în activitatea de apărare a drepturilor omului nu există categoria „prietenie" sau de „ostilitate" faţă de una sau alta dintre ţări.

I. Din anul înfiinţării, 1961, şi pînă acum, în 1990, a avut loc vreun progres în apărarea drepturilor omului?

R. Este greu de răspuns la această întrebare. Noi sîntem convinşi că deţinuţii politici au existat şi în 1961. Mai mult, noi sîntem convinşi că există acum, în 1990. Dacă considerăm un progres incontestabil faptul că opinia publică mondială a devenit mult mai atentă faţă de problemele drepturilor omului. În 1961 guvernelor le era incomparabil mai uşor decît astăzi să arunce adversarii în închisoare şi să-i ucidă. Desigur, acesta nu este meritul numai al Amnesty International, ci al tuturor oamenilor cinstiţi din lume.

(Din revista „Argumente faktl", nr. 27 / 1990.

COMUNICAT AL MINISTERULUI SĂNĂTĂŢII PRIVIND VACCINAREA ANTIHOLERICĂ

Agenţia de presă ROMPRES a primit din partea Direcţiei Medicinei Preventive din Ministerul Sănătăţii următorul comunicat:

În şedinţa din 31 iulie 1990 senatorul Mircea Voica şi-a exprimat dorinţa de a şti „care sînt măsurile luate de Ministerul Sănătăţii pentru procurarea unui vaccin antiholeric şi care sînt măsurile de igienă luate în zona Tulcea" (ziarul „Adevărul" nr. 183/1.08. 1990).

În privinţa vaccinului antiholeric, informăm că „vaccinarea cu vaccinurile produse în prezent (indiferent de ţara producătoare) nu au valoare practică în supravegherea epidemiologică a bolnavilor şi contactilor. Protecţia oferită de vaccin este parţială (50 la sută) şi de scurtă durată. Vaccinarea nu previne infecţia asimptomatică sau portajul de germeni.

Deciziile privind măsurile de igienizare, curăţenie generală salubritate, aprovizionarea cu apă potabilă s.a. aparţin prefectilor şi primarilor din judeţele în care s-au înregistrat cazuri, ca şi în celelalte judeţe.

În ceea ce priveşte Ministerul Sănătăţii, acesta a luat următoarele măsuri pentru combaterea actualei epidemii de holeră: depistarea activă a bolnavilor, a cazurilor cu simptome aparente de boală a contacţilor, spitalizarea bolnavilor şi suspecţilor, dezinfecţia în focare, chimioprofilaxia contacţilor apropiaţi, informarea în mod repetat prin mijloacele mass-media a populaţiei din zonă pentru a folosi apa şi alimentele prealabil fierte şi pentru asigurarea măsurilor de igienă personală.

Aşa cum s-a mai anunţat pînă la 1 august 1990, s-au înregistrat 37 cazuri de holeră în următoarea repartiţie în teritoriu: 26 cazuri la Tulcea, 8 cazuri la Galaţi, 2 cazuri la Prahova şi 3 la Dîmboviţa, cu menţiunea că ultimele 3 cazuri au apărut la persoane care au lucrat de muncă sau au fost turişti individuali în Delta Dunării.

(ROMPRES)

Despre Coppa del Mondo – Italia '90 (III)

S-ar părea că majoritatea celor care fac — la trecut, prezent sau viitor — aprecieri asupra evenimentului sportiv al anului, tind spre un consens (fără grijă, este vorba de sport de astă dată), acela de a găsi defecte mai uşoare sau mai grave şi minusuri mai mici sau mai mari, toate concurînd să-i minimalizeze nu amploarea, căci aşa ceva nu se poate, dar măcar importanţa şi semnificaţia, şi mai ales valoarea.

Întrucît fiecăruia îi este permisă o opinie, fie-mi permis şi mie, să mi-o exprim pe a mea, indiferent dacă ea va fi mai mult contrarie. Deci valoarea! Este ea dată de finală, de ansamblul partidelor sau de un număr de meciuri? La care din C.M. precedente s-a aplicat sau s-a cerut o asemenea catalogare după ansamblul tuturor partidelor? Se puteau ele ridica toate la un înalt nivel valoric, cînd numărul calificatelor la turneul final urmăreşte o reprezentare cît mai largă a globului şi nu neapărat criterii selective, implicînd în felul acesta încă din faza calificărilor eliminări dureroase? Au fost însă şi surprize de echipe socotite cu şansa a doua la promovarea din grupe, care au mers mai departe, Camerun, Costa Rica, Columbia, Irlanda, după cum tot surprize au fost eliminările spectaculoase ale unor formaţii socotite de prima mînă: Suedia, Scoţia, U.R.S.S. Aceste surprize nu pot prin ele însele cobori cota valorică a unei întregi competiţii care a numărat 52 de întîlniri, dintre care s-au remarcat destule ce s-au constituit într-un veritabil spectacol fotbalistic de ţinută: Germania — Olanda, Belgia — Spania, Anglia — Belgia, Anglia — Camerun, R.F.G. — Anglia, Argentina — Italia (rep. a II-a), Italia — Anglia; am citat cîteva mai reprezentative. Că finala nu le-a încununat şi a fost ratată este o altă poveste. Se datoreşte exclusiv unei echipe, o Argentină îmbătată de ameţitorul noroc care a dus-o pînă în finală şi continînd pe aceeaşi şansă pentru finalul penalty-urilor, a avut o prestaţie care ar fi trebuit să-i aducă descalificarea pentru „noncombat". Dar proverbul cu „ulciorul care nu merge..." ignorat de Billardo şi comp. s-a adeverit din nou, făcînd ca dreptatea să triumfe pînă la urmă. Dealtfel pînă şi Maradona s recunoscut că germanii „au jucat mai bine"; în ochii „obiectivului" star o superioritate zdrobitoare se numeşte numai a juca mai bine.

Că s-a constatat o nivelare a valorilor este un lucru incontestabil. Datorită în special unei tendinţe generalizate în lumea fotbalului de a evita înfrîngerea, de a nu primi gol, care stă de fapt şi la originea lipsei de spectaculozitate; nu numai la Coppa del Mondo.

În afară de aceasta nu au apărut nici inovaţii tactice şi nici alte idei sau mutaţii, care să aducă elemente noi pentru analişti. Adevărul este că e şi greu de presupus că ar putea apare aşa ceva, — sau nu s-a ivit încă mintea care să găsească ideile noi.

Vrînd nevrînd aceasta este situaţia în fotbalul de astăzi în care accentul se pune mai mult pe organizarea jocului, fireşte cu precădere spre închiderea accesului adversarilor, pe un joc în forţă şi pe o pregătire fizică cît mai intensă; acesta se cheamă jocul realist. Pe care nici o echipă din acest C.M. nu l-a ignorat, nici măcar acei care au fost vreme îndelungată campioni ai negării acestei concepţii, brazilienii; şi ei şi-au întărit la rîndul lor riguros apărarea. Acesta este şi motivul pentru care numărul partidelor în care una din combatante a marcat patru goluri, depăşeşte degetele unei mîini, numai cu primul meci cu cintec de la Bari, în care Camerunul a fost făcut K.O. Un meci care chiar în aceste condiţii nu a alterat imaginea unei echipe — nu şi a antrenorului — care a constituit o veritabilă şi plăcută revelaţie, odată cu propulsarea în prim plan a unui jucător de 38 ani, Roger Milla. Să sperăm că exemplul acesta, prevăzut de unii observatori, va fi molipsitor pentru tot continentul african, a cărui ascensiune nu poate fi decît benefică pentru întregul fotbal.

Printre celelalte echipe care au ieşit în evidenţă prin comportări peste standardul la care erau cotate am menţiona mai întîi Columbia, nu în mod special pentru a fi făcut zile grele în optimi tocmai Camerunului, neputîndu-se afirma că ar fi părăsit terenul învinsă fără gatele aventuristului portar Higuita. Ea a arătat însă şi elan şi chiar rafinament în joc, datorită nu numai lui Valderama, ca şi mare putere de luptă. Aceste calităţi au fost comune şi reprezentanţilor Costa Rica şi Irlanda; prima s-a calificat în dauna Suediei şi Scoţiei, ceea ce vorbeşte de la sine (ar Irlanda a depăşit şi faza optimilor, — dovedind toate atributele fotbalului anglo-saxon, — pentru a ceda în faţa Italiei care mergea la titlu.

Dintre echipele care au părăsit competiţia din optimi Braziliа merită un capitol special, căci toată lumea este de acord că ar fi fost demnă să dispute semifinala. Joc plăcut, elegant dar de o ineficienţă aproape exasperantă. Lazzaroni a fost schimbat dar nu ştiu dacă vina o poartă el şi nu modificarea de concepţie; şi bineînţeles ghinionul. Olanda este în schimb o învinsă fără glorie, deşi a cedat în faţa viitoarei campioane mondiale, după cel puţin o repriză de fotbal entuziasmant. La valoarea ei nu ar fi dat în optimi peste adversara pe care i-au hărăzit-o sorţii, dar pentru aceasta ar fi fost nevoie nu numai de mai puţine convulsii în ce priveşte antrenorul dar şi de randamentul optim al „italienilor" săi, din care Van Basten a fost o „umbră vagă" iar Gullit a mărşăluit spre punctul maxim, pe care nu l-ar fi atins decît peste trei meciuri. În compensaţie nu se pot nega meritele Spaniei şi Belgiei amîndouă învinse nu de echipe ce s-ar fi dovedit superioare ci în proporţie considerabilă de ghinion. Martin Vasquez şi Enzo Scifo două din figurile de marcă ale „Mundialului" nu le-au putut duce cu toate eforturile la victorie, lăsînd şansa de a merge mai departe Iugoslaviei şi Angliei care au avut însă soartă diferită. În timpul primei i-a venit rîndul să se plîngă de şansă în faţa Argentinei, Anglia va beneficia de ea într-un meci în care şi-a continuat creşterea de formă ce va merge progresiv pînă în finala mică de la Bari, după care aprecierile au fost generale că tot aşa de bine i-ar fi stat în finala mare; Bobby Robson se retrage la apogeu. Despre Cehoslovacia aprecieri certe şi semnificative, cam pe măsura celor ce se cuvin şi „plavilor": două formaţii solide, omogene care se dau cu greu bătute în faţa oricărui adversar, cu un plus de originalitate pentru sîrbi şi de organizare pentru moravi.

Înainte de a ne ocupa de laureaţi cîteva cuvinte despre două selecionate care deşi în fond au dezilluzionat în opinia mea — poate puţin subiectivă la auzul numelui lor — meritau o soartă mai bună. Suedia un ansamblu totuşi solid şi deloc neglijabil, victimă a unor derglări surprinzătoare în fata campaniei de pînă la C.M. Scoţia căreia trebuie să i se întîmple mereu ceva pentru a-şi face valizele după prima tur.

În timp ce Argentina — finalistă — nu a arătat mai nimic cu excepţia reprizei a 2-a din semifinală, strecurîndu-se aproape neverosimil, trasă par de un noroc care s-a devedit orb — ca dovadă că i-a închis ochii şi arbitrului Fredrikson la mîna-recidivă a lui Maradona — pînă la „Olimpicul" din Roma unde nu a mai un şut pe poartă, — învingătoare Italia are dreptul la un capitol special. Nu doar pentru că eliminarea ei în semifinală a constituit o lovitură fatală unui popor întreg de „tifosi" răpind o bună parte din farmecul care l-ar fi avut finala cu echipa azzură în teren şi pentru faptul că multora le-a apărut inexplicabilă — pe bună dreptate — nemeritată înfrîngerea de la Napoli. Tocmai cînd trebuia să-şi desăvîrşească victoria pe stadion golul lui Schillacci — tot ce părea să o prefigureze, a intervenit parcă un blocaj care a apărut şi revirimentul sudamerican; blocaj care îşi va căuta încă toate explicaţiile care stă şi la originea celor două ratări hotărîtoare. Zenga care a primit un gol puţin bizar şi care îşi datorează invincibilitatea de cîteva minute atît fermităţii şanselor imediate susţinută şi de mai puţin cînd absent la semifinală) ca şi scăderilor lui Maradona — în lumina tuturor acestor cunoscute sau necunoscute — cu un sacrificiu.

Este încă un merit al Italiei, însă nimeni nu l-a adăugat la activul R.F.G.

I. FRINT

Bucuria victoriei; David Platt după golul înscris Belgiei.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box 12 201, telex 10376 presfir Bucureşti Calea Griviţei nr. 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic Bucureşti